

Wason
DS531
C7444

CON ONG

tuần báo trào phúng đôi lập

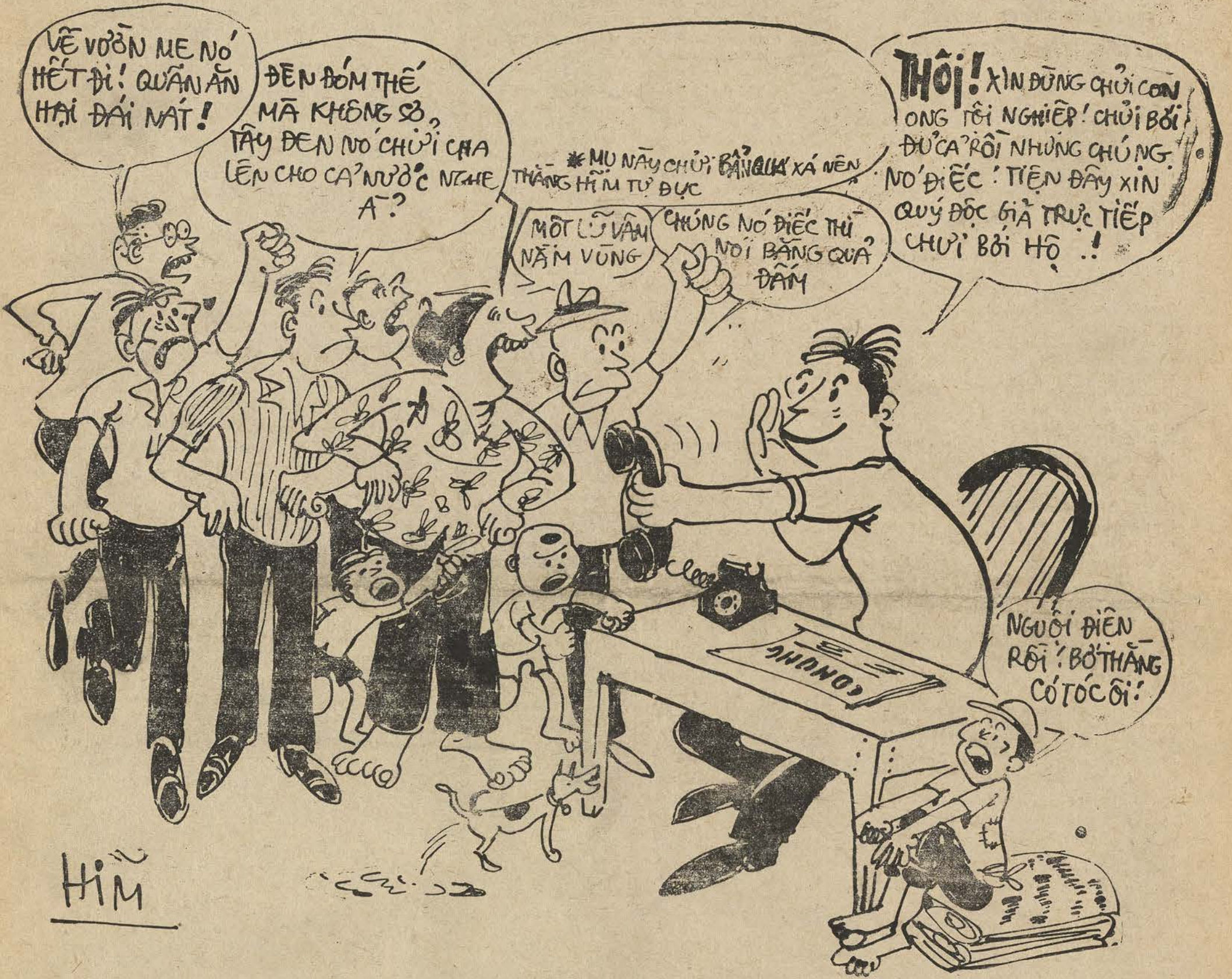
môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 36
10 tờ

Tuần lễ từ 6-9
đến 13-9-1968

Chủ tiệm kiêm đầu bếp : MINH VỒ

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON O ỒNG NÓI : 91.90

con ong : bình ảnh thẩm nét của tự do báo chí

Nhà nước lại vừa đóng cửa thêm ba nhật báo : Saigon Mới, Saigon Post và Đồng Nai sau khi đã thu hồi nghị định xuất bản nhật báo Bình Minh và đình bản nhật báo Sống. Trong khoảng thời gian thật ngắn ngủi mà « phệt mê bu tích » liên năm tờ nhật báo kể cũng đáng làm những người theo đuổi nghề báo ở xứ này giật mình. Rất đông bạn đọc đang lo giùm số phận tuần báo Con Ong.

Để « trấn an » bạn đọc yêu dấu, chúng tôi đã phân tích « tội trạng » của năm nhật báo kể trên đúng sát tinh thần thông cáo của nhà nước:

— BÌNH MINH : Cho thuê mặng sét. (Một tội ô nhục, đáng đóng cửa.)

— SỐNG : Chưa biết về vụ Cam Ranh hay về vụ dâm động tới lông chân ông Huỳnh Cự.

— SAIGON MỚI : Loan tin thất thiệt.

— SAIGON POST : Loan tin thất thiệt.

— ĐỒNG NAI : Loan tin thất thiệt.

Riêng tờ Sống được « quy định » thêm tội « khinh nhờn nhà nước » khi kết tội tờ Bình Minh. Cho thuê mặng sét, loan tin thất thiệt thì bị đóng cửa là đúng rồi. Bởi vì, lưỡng viện quốc hội bạn « giải độc cháo gà », chưa mần xong quy chế báo chí để xác định đúng đắn loại tin nào là thất thiệt đáng bị đóng cửa. Chỉ loan tin không bình luận hay loan tin mà ghi thêm « chúng tôi loan tin này với sự dè dặt thường lệ » cũng bị đóng cửa thì rất khó lam tin. Trong khi chờ đợi có quy chế báo chí, anh nào bị đóng cửa anh ấy rần mà đau khổ.

Vấn đề chúng tôi cần nhấn

mạnh cùng bạn đọc yêu dấu của chúng tôi là KHÔNG MỘT TỜ NÀO TRONG SỐ NĂM TỜ BÁO BỊ ĐÓNG CỬA BỊ KẾT TỘI CHỈ TRÍCH CÁC NHÀ LÃNH ĐẠO QUỐC GIA HAY ĐÁ KÍCH CÁC BỘ NHA CỦA NHÀ NƯỚC. Vậy bạn đọc đừng có lo con bò trắng răng Con Ong của chúng ta sẽ không bao giờ bị đóng cửa, trừ khi, Con Ong chủ trương trung lập, liên hiệp thân Cộng hay tuyên truyền cho Cộng Sản. Ngày nào tại Miền Nam tự do còn tranh đấu cho TỰ DO, DÂN CHỦ, ngày ấy Con Ong còn sống. Con Ong chỉ chết chỉ bị bóp họng khi chế độ độc tài đảng trị tái sinh trên mảnh đất này.

Con Ong có thể coi như một hình ảnh rạng ngời của tự do

báo chí tại Việt Nam Cộng Hòa. Kê nào báo Việt Nam Cộng Hòa không có tự do báo chí, hãy mở mắt lớn mà đọc Con Ong. Chúng tôi thách Việt Cộng cho xuất bản một thứ Con Ong tại Hà Nội. Không bao giờ Việt Cộng dám cả, vì chúng sợ sự thật, sợ tự do báo chí. Liên Bang Xã Hội Cộng Huê Xô Viết ngăn tự do báo chí ở Tiệp đến nỗi phải đem xe tăng xích sắt sang Prague đàn áp cơ mà ! Tuần báo Con Ong chẳng chỉ hung hãn lắm. Nhưng Con Ong đã làm cho chế độ sáng giá. Chỉ ở chế độ tự do dân chủ loại báo trào phúng như Con Ong mới có đất sống.

Và cảm tử Con Ong, người ta phải hiểu chế độ ở miền Nam là chế độ tự do, dân chủ tuyệt đối. Vậy bạn đọc đừng có lo con bò trắng răng nữa.

CON ONG

LIBRARY

Đã đến lúc nhà nước phải sa thải bọn ăn hại đái nát chưa

Bài này là bài cuối cùng chúng tôi viết về Bộ Ngoại Giao. Bởi vì, liên tiếp mấy số báo chúng tôi đặt những câu hỏi mong được Bộ Ngoại Giao trả lời ngõ hầu làm sáng tỏ vấn đề mà chúng tôi nghĩ nó đen như mồm chó, nhưng Bộ Ngoại Giao đã cố tình phe lờ. Bộ chỉ thích "day đồ" báo Tiếng Vang và quên "giáo dục" báo Con Ong. Xin nhắc lại mấy câu hỏi :

— Tại sao vợ ông nghị sĩ Phạm Nam Trường được Bộ cấp giấy thông hành công vụ cho một chuyến xuất ngoại du hí ?

— Ngoại giao có sách nào dạy phương pháp đánh điện chúc mừng một vị tổng thống đã mặc sơ mi gỗ hơn hai năm ?

— Ông tổng thư ký Bộ Ngoại Giao có "chia" tâm thần của tòa Tổng lãnh sự Việt Nam tại Pháp về làm của riêng ?

— Ông Phạm Đăng Lâm có sửa... tư thất hai tề bằng ngân sách của Bộ Ngoại Giao ? Hỏi mà không được trả lời thì thả vạc đầu gối ra... đời thoại còn đỡ tức cái mình mây. Do đó, đây là bài cuối cùng nói về những bọn ăn hại đái nát đang làm ngoại giao tại nước ngoài.

Trở lại vụ Bộ Ngoại Giao nhân danh tổng thống đánh điện văn chúc mừng tổng thống Léon M' Ba của nước Cộng Hòa Gabon, người đã chết hai năm về trước. Theo sự hiểu biết của chúng tôi, ông đại sứ hay ông lãnh sự Giao chỉ tại ngoại quốc, ngoài những công việc chính mà nhà nước giao phó, còn phải có bổn phận nhận xét các nhân vật tại nước ngoài để báo cáo về Bộ. Thí dụ nước A có bao nhiêu đảng phái. Đảng nào khuynh tả, đảng nào khuynh hữu... Nhân vật nào thân Việt Nam, nhân vật nào chống Việt Nam. Ông nào điều hậu, ông nào bỏ cu. Luân này, ông nào thay đổi lập trường. Báo nào chống chiến tranh ở Việt Nam, báo nào ủng hộ cuộc chiến đấu của quân ta. Nhân vật nào vừa tịch, nhân vật nào bị ám sát, tại sao bị ám sát. Sinh viên hoạt động ra sao. Văn văn... Mỗi tuần, trưởng sở ngoại giao tại hải ngoại phải gửi nhận xét về. Để các nhà lãnh đạo nước nhà nắm vững tình hình nước ngoài.

Chúng tôi không biết các ông đại sứ, lãnh sự có làm những công việc kể trên không. Trường hợp ông trưởng sở ngoại giao ở Gabon, chắc chắn, là đã lười biếng. Lười biếng đến nỗi một vị tổng thống chết từ hai năm nay mà Bộ Ngoại Giao mù tịt, cầm cúi gửi điện văn cho người quá cố. Nhớ đương làm tổng thống Gabon là ông Paul Bernard khó tính, ông ấy trưởng Việt Nam Cộng Hòa chơi xỏ ông ấy, ông ấy đuổi trưởng sở ngoại giao Việt Nam tại Gabon cút đi và đoạn tuyệt ngoại giao với Việt Nam thì sao ?

Sự việc đã xảy ra. Một vết ô nhục của nền ngoại giao Việt Nam đã xảy ra. Không thể bùng bít và chối cãi được sự "ngồi chơi xơi nước" ở ngoại quốc của một số các vị đại sứ, lãnh sự mà vụ Gabon là thí dụ điển hình. Ngoại giao như thế thì đừng nên trách người ngoại quốc cứ phân biệt cái lũ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam khác cái lũ Việt Cộng. Đã đến lúc nhà nước phải sa thải bọn ăn hại đái nát trong ngành ngoại giao. Đã ăn hại còn cố tình lơ đãng với những ý kiến xây dựng của báo chí.

minh vô đời thoại với nhà nước búp phụ đời thoại với nhà bếp

Ba giờ chiều ngày mùng 3 tháng 9 năm tây lịch 1968, nhà Tổng trưởng cao nhất nước Lương Thế Siêu cùng đoàn tùy tùng đã tới Hạ Viện trả lời 11 câu hỏi phủ phàng, tàn nhẫn của dân biểu Trần Quý Phong về khí điện. (Số sau ký giả thể thao Ma Cao sẽ phê thuật trận cầu khí điện này.) Trước khi bị hạch hỏi, nhà Tổng trưởng cao nhất nước đọc bản điều trần quay rô nê ô dài 15 trang Rất nhiều đoạn văn... công chánh xứng đáng vào văn học sử. Riêng đoạn Bếp Phụ trích dưới đây khá hay ho :

"Tuy đã tiên liệu trước và đã áp dụng chương trình thiết trí 50 máy điện như đã nói trên, nhưng quý vị cũng hiểu rõ THỦ TỤC HÀNH CHÁNH LUÔN LUÔN CHẬM CHẠP và nhất là chương trình này lại nhờ vào viện trợ Mỹ cũng như chuyên viên Mỹ..."

Thủ tục hành chánh đúng là một con đĩ mà ai muốn "đi" phương tiện cũng được. Nhớ thuở cuối chế độ tổng thống Ngô Đình Diệm, người ta đã gỡ tấm chân dung tổng thống để sơn vẽ lại... Khách Sạn Thành Phố (Tòa Đô Sảnh số 1). Rồi người ta quên những hai tháng, không chịu treo chân dung tổng thống ở chỗ cũ, dân chúng đồn rằng ông Nhu muốn hạ bệ ông Diệm. Lời đồn lọt tới tai tổng thống. Tổng thống "xi nẹc" ông đồ trưởng. Ông đồ trưởng bèn ra cái thông cáo, đổ lỗi tại... thủ tục hành chánh ! Treo một bức tranh cũng phải qua thủ tục hành chánh. Và nó chậm treo vì thủ tục hành chánh. Chuyện khôi hài khó ngữ, nhưng có thật.

Đến nay, nhà Tổng trưởng cao nhất nước Lương Thế Siêu lại nại thủ tục hành chánh để trút xuống đầu tề trạng cúp khí đèn ! Ông Lương Thế Siêu là một người đã cao lại còn thông minh nữa. Ông hay dọa kiện báo chí lắm nên viết về ông thật khó. Vậy xin nói trước, chúng tôi sắp ghi vài cảm nghĩ "vời sự dè dặt thường lệ"

Theo sự hiểu biết ngu dốt của Bếp Phụ thủ tục hành chánh về khí điện nó nằm trong tay các ông bự ở Bộ Công Chánh và Giao Thông Vận Tải. Nó chậm hay nhanh là do ông Tổng trưởng. Nhưng ông Tổng trưởng kiêm nhiệm nhiều chức lớn quá. Điện, nước, đường xá, cầu cống, xe đò, tàu bay, thư từ, điện tín, tồ lô phon. Riêng một chuyến khách thành đường bay Saigon-Tokyo, ông đã mất 8 ngày xa... nhiệm sở ! Ông làm nhiều thì ông hưởng lương nhiều. Chỉ tiếc làm nhiều nên ông cũng nhiều thủ tục. Và nhiều thủ tục quá, ông giải quyết theo lối rùa bò. Do đó, việc thiết trí 50 cái máy điện, tới nay chưa đi đến đâu.

Ông đành liều một phen đổ lỗi cho "thủ tục hành chánh luôn luôn chậm chạp". Thừa ông, nếu thủ tục hành chánh nó không nằm ở tay ông thì nó nằm ở tay ai ? Chả lẽ nó nằm trong tay người Mỹ. Miệng nhà quan có gang có thép, ông nói vậy, Bếp Phụ biết vậy. Sức máy dầm lăm bàn. Lăm bàn khiến ông cầu, ông dứt đơn kiện thì chết. Nhà báo, nghèo, tiền đâu mà theo nỗi kiện mí lý ông Tổng trưởng kiêm Chủ tịch Air Giao Chi.

khí ông tổng siêu chệ thủ tục hành chánh giao chỉ

Đề lấp đầu cái khoảng trống ghê gớm của đêm không ngủ và cũng đề kích thích mọi người tỉnh táo, trang quốc mẫu Thập Thành khơi dậy một vấn đề thời sự nóng bỏng là vấn đề cấm ngừa đê bằng "thoóc". Thế là các chị em đang ngủ gà ngủ gật vồng lên. Chủ tịch Thập Thành khởi cần lắc chuông cà lem, các chị em vẫn say sưa... theo rôi. Nàng vừa mở đầu bài thuyết trình là bị kẻ tử đứng vô họng ngay. Vấn đề phụ thuộc "có thực mới vực được đạo" bèn làm lu mờ vấn đề đê đất. Người ta choang ngay một cái thí dụ cụ thể : "Nếu tôi không no cơm, rùng rình xu hào, sức mấy tôi đủ khả năng mua nỏ, lê, táo cúng Phật và thăm ông sư Thích Hộ Giác, đẹp giai, viết hội ký hay ra rít, hy vọng giải thưởng Nobel Mant sang năm... Kế đó là ý kiến của nhà văn Hồ Lô về cái sự phê bình cá nhân nhất định không phải là đê kích cả một tập thể. Chúng ta có người nổi ông sư Thích Hộ Giác không có nghĩa là chúng ta chống An Quang hay nói xấu Phật Giác."

Ông chủ tịch Hội Tu Xuất động lòng :

— Tôi không đồng ý. Tại sao các ngài lại miệt thị những người tu chẳng thành cố đạo hay thầy chùa còn dở trò lập hội ? Trên cõi đời này, theo viện thống kê có ba vạn chín nghìn cái hội. Đời đời mà cũng có hội, sư từ mà cũng có hội, há những người tu xuất không được quyền thành lập Hội Ai Hữu Cừ Tu Sĩ chẳng ?

Nhà văn Hồ Lô cười khẩy :

Hiển pháp chín nút của ta không cấm ai lập hội cả, trừ Cộng Sản và lũ thân Cộng Sản. Tôi không nói các ông tu xuất không được phép thành lập hội. Mà chỉ nghĩ rằng cái hội của các ông nó thối lắm. Đi tu, không kham nổi đậu phụng tương tầu; đi tu, không diệt được cái sự sai "chị năm" hay "xúc lộ" đến phải bỏ chùa, bỏ nhà dòng mà ra thì về vang cái nổi gì mà lập hội. Các ông ăn quyết cơm nhà chùa, cơm nhà chung, các ông tưởng hách lăm đấy à ?

Nhà báo Phong Ngựa vén quần lên gãi xoàn xoạt :

— Tôi đề nghị ta thảo luận vấn đề khác và thông qua vấn đề ngừa đê bằng "thoóc" đi.

Chủ tịch Hội Cựu Chân Tu Chùa Một Cột nhún vai :

— Đồng ý. Ta thảo luận vấn đề điện khí hay vấn đề tranh cử sái nhĩ, có lẽ, "anh te rét xăng" hơn.

Phong Ngựa nói :

— Chiều ngày 3 tháng 9 năm 1968, ê kíp Tây da vàng do thủ môn Thước Một hướng dẫn tới sân cỏ Nhà Hát Nhỏn đá trận rừa nhục mí lý ê kíp Dân Sài điện của thủ quân Le Pou (Con Rận). Trận cầu này, bọn Con Ong đã kéo nhau đi coi. Số sau, chúng nó sẽ trường thành. Nghe nói, thủ môn Thước Một được diễn tả như một thủ môn hạng bét vì tài, đôn ban, bắt banh dở ọc của ông ta. Ông ta chỉ có ngón "đọa kiện" xuất sắc nhất thì lại không áp dụng được với toán cầu thủ "bất khả xâm phạm".

Cô Thập Thành hỏi :

— Anh Phong Ngựa có đi coi trận đá banh đó không ? Phong Ngựa đáp :

— Tôi là nhà báo, đặc trách về Hạ cẳng chân, tôi bắt buộc phải đi chứ.

— Chân cẳng ê kíp Tây da vàng ra sao ?

— Họ đá bằng... bụng !

— Lạ nhầy ?

— Bụng anh nào cũng bự hết. Banh chạm bụng họ kêu binh binh. Vì bụng họ dạt... ngân hơi dầy. Trận cầu kém sôi nổi do thủ quân Le Pou phân phế. Nhà trung phong Phong Thành sút mười một trái "chê nan ty", thủ môn Thước Một chơi với. Nhưng thôi, xin lỗi chị, em nghèo nàn lắm không đủ tiền vác chiếu hầu tòa. Em sợ ông Thước Một ông ấy kiện. Rồi ông ấy dùng áp lực treo bút mình khiến mình phải "cáo lỗi đi xa" thì thế thâm lắm. Nhà văn nhà báo chúng tôi suốt đời cô đơn, các cụ ạ ! Bởi suốt đời chúng tôi bất mãn, chống đối. Cộng Sản cầm thù chúng tôi vì chúng tôi bỏ rơi chúng nó, chống đối thật lực. Nếu chúng tôi ở với chúng nó, bằng lòng làm văn nô cho chúng nó, đời chúng tôi cũng khá. Nhưng kẻ viết văn, thả sống khổ nạn, sống bị áp bức chứ không đời nào đi làm văn nô. Mấy ông làm chính trị ở miền Nam tự do cũng chẳng ra gì chúng tôi. Các ông ấy cứ sợ phê bình, sợ trào phúng. Ôi, chúng tôi cô đơn, chúng tôi cô đơn...

Ông chủ tịch Hội Tu Xuất ngựa miệng :

— Mới đóng cửa thêm ba tờ nhật báo hà ?

Phong Ngựa đáp :

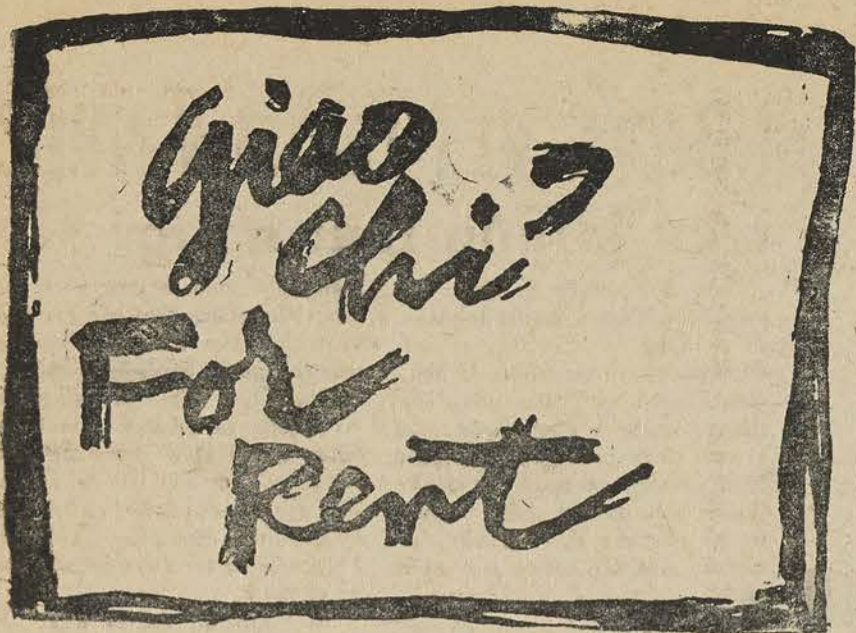
— Ừ. Đó là ba tờ Sài Gòn Mới, Đồng Nai và Saigon Post.

— Tôi gì ? Phải tội dâm ô không ?

— Không phải. Tội loan tin thất thiệt.

— Tội đó đáng rôi. Liệu sắp tới lượt tuần báo Con

phóng sự
sống sượng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

Ông bị «phệt mê bu tích» chưa ?

Chí sĩ Minh Võ vén môi lên cái tờ tờ :
— Không bao giờ tới lượt CON ONG cả. CON ONG là gì ? Con Ong là bằng chứng vững vàng nhất của sự TỰ DO và DÂN CHỦ ở miền Nam. Cộng Sản sẽ và đã cay cú lắm khi tại miền Nam xuất hiện tờ báo Con Ong. Chúng ta phải hành động vì nền đệ nhị Cộng Hòa có tờ CON ONG. Chúng ta thách đố Việt Cộng có một tờ như tờ CON ONG ở Hà Nội. Nếu nhà nước đóng cửa tuần báo CON ONG vì CON ONG châm chích cá các nhà lãnh đạo của nhà nước, chắc chắn, Cộng Sản chúng nó mừng rú. Cộng Sản thù ghét CON ONG vì CON ONG đập nát âm mưu trung lập, liên hiệp thân Cộng và đập nát Cộng Sản trong lãnh vực tư tưởng. Chưa một tờ báo nào ở Việt Nam dám lộ bịch hóa các lãnh tụ Việt Cộng. Một tờ báo chống Cộng, chống một vài điểm bang bang trong chính sách Mỹ ở Việt Nam, chống những anh Mèo thích chơi cha, tưởng nhà nước, nếu không khuyến khích, thì cũng chà nỡ giết nó. Cộng Sản nó ghét tự do báo chí lắm. Ở Tiệp Khắc, chỉ vì nhà nước Cộng-Sản chửi hầu này ban bố tự do báo chí nên Nga-Xô viết khốn lịn mới đem xe tăng xích sắt qua Prague, toan nghiền nát sự tự do đó. Chúng ta yêu tự do Nhà nước cho tự do báo chí, nhà nước không thể đóng cửa tuần báo CON ONG. Anh nào phao tin

tuần báo CON ONG bị đóng cửa, anh ấy hại nhà nước.

Nhà văn Hồ Lô bấu môi :

— Ông đề cao tuần báo CON ONG của ông quá. Chí sĩ Minh Võ gân cổ :

— Tôi không đề cao CON ONG. Tôi đề cao nền TỰ DO DÂN CHỦ ở miền Nam tự do. Tại sao đệ nhất Cộng Hòa không có báo trào phúng, đối lập ? Ấy là vì gia đình ông Ngô Đình Diệm thủ cựu, lạc hậu, độc đoán. Chế độ của ông Diệm, từ trên xuống dưới đều thích hót và kỵ ghét mọi sự chỉ trích dù là đề xây dựng đất nước. Vì thế, chế độ ấy đã mặc sơ mi gỗ. Đệ nhị Cộng Hòa nở hoa, tuần báo CON ONG mới được ra đời. Đến nay, nó đã sắp «đầy tuổi tôi». Báo CON ONG càng sống dai, uy tín của quý vị lãnh đạo quốc gia càng bền chặt. Nó chứng tỏ quý vị lãnh đạo quốc gia biết cười và không sợ sự thật. Báo CON ONG chỉ chết khi chúng tôi chán viết lách hay khi xã hội hết rác rưởi, bèo bọt.

Trang quốc mẫu Thập Thành phụng một câu hỏi rất là lướt. Là lướt ở cái chỗ nó làm tịt ngòi quảng cáo tuần báo Con Ong của chí sĩ Minh Võ :

— À, vớ bầu cử sái nhĩ đi đến đâu rồi ?

Nhà báo Phong Ngựa đáp :

— Ôn ào ra rít. Đơn vị Quảng Nam tạm hoãn.

Chỉ còn đơn vị 2 Sài Gòn. Một cái ghế, 28 vị tranh nhau.

- Có vị nào đặc sắc không ?
- Lâm Văn Bôn là một nhân vật lý kỳ.
- Triệu Sơn Hoạch thế nào ?
- Vất đi.
- Còn Quách Kim Long ?
- Ông này nói tiếng Việt chưa thông.
- Theo anh, chúng ta sẽ bầu cho ai ?

— Tôi bầu cho LÂM TUẤN LÂM. Vì trong số 28 vị, vị tên Lâm sáng sủa hơn cả.

— Nghe nói Lâm Tuấn Lâm là tỷ phú. Hẳn cho anh bao nhiêu mà anh bốc thơm dữ vậy ?

Nó là bạn tôi. Nếu trong số 28 ứng cử viên có người xuất sắc hơn nó, tôi sẽ không quảng cáo cho nó. Đừng hòng dúi tiền mà tôi bốc thơm. Khỏi thắng đã dúi tiền mà vẫn bị tôi chửi. Chớ nhớ liên danh Cây Trứng Cá của Bồi Bíp chứ ? Nó đưa cho tôi trước sau 100 ngàn, xin tôi bốc một bài nhỏ tôi lỡ đi và cuối cùng viết rằng : «Cây Trứng Cá sẽ mang giê ca ca vì có ông Bồi Bíp». Những anh ra ứng cử sái nhĩ ở đơn vị 2 Sài Gòn, có anh làm vệ sĩ, chuyên đi hầu các ông lớn mà nay nói phét chống cường hào thì ngưng bốc bốc đi ấy. Lâm Tuấn Lâm coi về có học hơn 27 ông kia, tôi ủng hộ nó. Chả lẽ ủng hộ bà chị từng nêu thành tích... nín dái ?

Đến đây, chị em Chuồng Chó lại làm một cuộc ngủ gà ngủ gật thứ hai. Quang cảnh đêm không ngủ thật tá toại, rách nát. Trang quốc mẫu Thập Thành buồn vô cùng tận. Những người có răng vàng, há miệng mải đăm đăm, đều ngậm miệng. Thế là đèn đóm bị cúp. Chỉ chớp nháy khi có kẻ ngáp. Thập Thành cho rằng đêm không ngủ đề chống Cộng do Nàng tổ chức đã thất bại vì thiếu khí... điện. Khí điện, trong những ngày gần đây, đã trở thành một đề tài như bản cho bọn nhà báo mĩa mai. Người ta tổ chức cả một cuộc thi chửi nhà đèn. Người ta tổ chức những sự ăn cắp trong... khí điện. Dân biểu Hạ Viện bắt ông Tổng trưởng Lương Thế Siêu, vị anh hùng của đường xá, cầu cống, điện khí, tàu bay, xe đò ra đối chất tại Hạ Viện. Báo chí xúm lại chửi nhà đèn. Nhật báo Tiến của ông A la vãng mác miệt thị bọn nhà đèn là bọn ăn hại đất nát và đòi đuổi chúng nó về vườn. Tuần báo Con Ong, số sau sẽ đưa bọn nhà đèn bị lên bàn mổ. Hơi sợ ông Lương Thế Siêu. Vì ông này thích kiện nhà báo lắm. Ông ấy đã từng kiện một mách ba tờ báo. Động tới uy quyền của ông Siêu, có ngày, rách tá cuộc đời.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HO NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rao

« Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đời nơi »

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay :

BỮA NÀO LƯỜI ĐI HỌP
CẢ NHÀ NÓ CHẾT

Sau đây là vài lời cùng đồng bào cử tri đơn vị 2 Sài Gòn quần bò túc (hay là sái nhĩ cũng vậy) :

— Thưa đồng bào.

Hôm nay tôi vác cái bản mặt tôi lên Tôi Hát và Nói là một sự vụn vặt đặc dị. Ra tranh cử sái nhĩ thiệt thòi vô cùng. Mất toi một niên xuất ngoại giải độc. Không những thế, tôi cảm thấy khó ăn khó nói vô cùng. Vì rằng thì là các đảng dân biểu đã làm đồng bào tuyệt vọng. Các bố ấy chửi nhau, tố nhau, lười đi họp như hủi. Con phượng hoàng Nguyễn Trọng Nho, người bị nhà phóng sự Nguyễn Đình Thiệu quạt nặng trong một phóng sự và bị trường nam cụ A Nam miệt thị là chính khách Babilac, đã ví dân biểu như lũ gà què. Do đó, vác cái bản mặt đầy đi mất đi mũi trình đồng bào, tôi không đủ can đảm dở giọng thổi hứa hẹn thực hiện những vấn đề đao to búa lớn. Tôi chỉ xin thề vài phát nếu tôi được đồng bào thương hại như con cháu trong nhà, thì hủi tí phiếu cho tôi vào quốc hội :

— Đứa nào dốt nát mà cứ hung hăng đòi xuất ngoại giải độc, nó sẽ bị vợ cho cầm sừng nhọn.

— Đứa nào thêm tiền đang ở khối này nhầy sang khối khác, bố nó sẽ chết học máu mồm.

— Đứa nào lười đi họp cả nhà nó chết đứng.

Cuối cùng, xin hứa :

— Tôi sẽ vác ghế bố nằm ở quốc hội để khỏi bỏ rơi các cuộc họp. Ngày nghỉ, tôi rủ anh em tới xi phê đề... họp cờ bịch, rút tỉa kinh nghiệm «lở, thẩu, cày, pha, quay» cho các cuộc họp vì dân vì nước.

SẮP CÓ ĐÁ BANH

Khi Mồ này vác mồ rêu rao chu ện trong họ ngoài làng thì 2 giờ 30 chiều nay (3-9), ê kíp Điện Lực Lương Thế Siêu sẽ phải ra sân cỏ Hạ Viện để đá một trận sống mái với ê kíp Tổ Điện Lực Trần Quý Phong. Toàn bộ biên tập Con Ong sẽ là khán giả và là «ủng hộ viên» của ê kíp Tổ Điện Lực. Chưa biết Điện Lực ra quân với thành phần tổng hợp Điện Lực và Công Ty Khí Điện Sài Gòn hay chơi riêng rẽ. Nhưng, chắc chắn, thủ môn kiêm thủ quân Lương Thế Siêu sẽ là một tay «gòn». Ông Siêu vốn người ngủ đoán. Mồ này e rằng ông sẽ khó nhay cao để bắt dính những trái búa bổ của nhà trung phong Trần Quý Phong. Nếu như kíp, Giao Chi For Rent kỳ này sẽ tạm gác đi bài tường thuật trận đá banh này lửa, tóe ra khí... điện.

CON ONG FOR RENT

Thấy ông Chu Tử gặp hoàn nạn oan ức, lại chẳng may khúc oan vô lượng của ông kê lên Bình Minh Forrent bị tịch thu, phệt mê bu tích, nhà chủ nhiệm Minh Võ của Con Ong bỗng thương hại ông Chu Tử. Thương hại thật tình. Minh Võ đã «quảng hồn để xuống ao» từ lâu. Ông ta họp anh em tòa soạn

lại và quyết định nếu ông Chu Tử còn cay cú nhà nước, Con Ong sẵn sàng cho ông mượn một trang, trong số 8 trang còm của Con Ong. Con Ong chỉ chấp thuận hai người của Sống thôi.

Là ông Chu Tử và con rề của ông là Đăng Giao. Thêm điều kiện nữa : Ông Đăng Giao phải viết bài cơ. Điều kiện hơi khó vì ông Đăng Giao có biết viết bao giờ đâu.

Con Ong dạo này đã đủ ăn. Anh em quyết định sẽ xin phép xuất bản mỗi tuần hai phát để mời các anh Hoàng Hải Thủy, Anh Quân, Nguyễn Thụy Long, Tú Kếu về họp tác Cho đỡ buồn trong khi chờ đợi Sống tục bản. Nhưng sợ các anh Thủy, Quân, Long, Kếu từ chối. Mặc dù, Con Ong rất thành thực.

BỘ GIÁO DỤC VÔ LỄ

Cụ chủ tịch Hạ Viện Nguyễn Bá Lương vừa tác giảng nổi giận mắng Bộ Giáo Dục vô lễ Ơ, lạ nhay, Bộ Giáo Dục là cái Bộ chuyên dạy con người ta ăn ở sao cho nó có lễ nghĩa. giáo dục thì nay lại bị cụ Lương xỉ vả là đồ... vô lễ ! Nhớ thuở ông Nguyễn Văn Thơ lại tái xuất giảng hồ làm Tổng trưởng Văn Hóa Giáo Dục, Con Ong chơi chữ rằng ông Thơ đã một lần Vô Giáo Dục nay lại vô Giáo Dục Bộ. Chữ nghĩa Con Ong hay hóm thế. Đến nỗi cụ Lương phải phực lẩn và tương luôn một phát Bộ Giáo Dục vô lễ. Ai bảo dân biểu không chịu họp Con Ong ?

Trình bà con làng nước hay :

Lốc cốc cốc...
Lốc c'c c'c'c'...
Lốc c'c c'c'c'...

MỒ BÁO

NOC ĐOC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

Cần phải lôi ngay ra ánh sáng có chuyện mua bằng hay không?

Ngày 30 tháng 8 vừa qua, hai ông dân biểu đã tung lên mặt báo một trái bom thú vị. Đó là tiết lộ có chuyện "mua bằng" trong kỳ thi Tú Tài Một vừa qua. Hai ông dân biểu bảo rằng, thí sinh nào muốn đậu, hoặc muốn đậu cao, để có thể xin học bổng du học cứ xùy ra từ một trăm năm chục đến hai trăm ngàn đồng, là xong hết.

Thật là một tiết lộ động trời. Vì thí cử là chuyện liên hệ tới tất cả mọi gia đình. Đi chỗ nào cũng thấy bàn tán chuyện bán bằng, chuyện tham nhũng ở Bộ Giáo Dục.

Ngày 31-8, qua VTX, người ta được biết ông Nguyễn Văn Thơ, Tổng Trưởng Giáo Dục "muốn có những bằng cứ rõ rệt về các lời tố cáo cho rằng có việc dút lót trong các kỳ thi Trung Học năm nay" ông Thơ còn cho biết trong các kỳ thi Tú Tài I và 2, có thể xảy ra một vài chuyện "chạy chọt" do một vài "con chiến ghê" gây ra.

Người ta vẫn thường nói tới chuyện tham nhũng, chuyện bán thầu trong đủ mọi ngành. Nhưng lần đầu tiên, một chuyện bán trong ngành vốn có tiếng sạch sẽ, cao cả, là ngành giáo dục, đã vỡ lở tề loe.

HÃY GỌI CHÚNG NÓ BẰNG «CHÚNG NÓ»

Suốt tuần rồi, các báo Thủ Đô thì nhau bàn về chuyện một ông Đại Tá già, đã gọi nhà báo là «chúng nó». Trong dịp Tổng Thống đi kinh lý Biên Hòa trước khi cho kỳ giả vào chup hình, quan Đại Tá phán: «Sau 5 phút thì đuổi chúng nó ra».

Nhà báo có vẻ cay về vụ này lắm. Hết «phim» rồi bình luận, chửi lung tung.

Kể ra, nhà báo hơi to chuyện. Tội gì phải chửi lại. Cũng chẳng nên bực mình vì bị gọi là «chúng nó». Đứng về phương diện chữ nghĩa Văn phạm, hai chữ «chúng nó» cũng thuộc ngôi thứ ba số nhiều, như «các ông», «các ngài», «các quan» v.v... Cho nên, khi họ gọi mình là «chúng nó», mình cũng gọi lại họ là «chúng nó». Ví dụ như: «chúng nó» họp hội nghị, chúng nó bắt mình đợi v.v... Và mình vác mặt đến «chúng nó», bị chúng nó đuổi. Thì khi chúng nó cần đến báo chí, mình cũng đuổi chúng nó đi. Như thế là huê, tội gì mà chửi bới chúng nó.

Điều quan trọng là chuyện bán, chuyện tham nhũng trong những ngành khác, nhất là ngành thương mại, dù có cũng chẳng sao. Thăng nọ đóp được món bở, dâng cho thằng kia một ít xài dờ, chẳng sao. Nhưng đối với những thí sinh mới lớn, đầy tin tưởng và nhiệt huyết, nếu quả thật có chuyện mua bằng cấp chuyện tham nhũng trong vấn đề thí cử, hàng trăm ngàn thí sinh sẽ mất tin tưởng. Họ sẽ suy luận rằng học mà làm gì, chỉ cần có tiền, chẳng cần học cũng đỗ cao. Không tiền, có học teo người cũng chẳng đậu.

Vì vậy, chuyện tham nhũng thí cử là việc vô cùng hệ trọng cần sớm giải quyết cho rõ trắng đen, để dư luận đỡ hoang mang. Cả bên tố lẫn bên bị tố, không thể «lơ lửng con cá vàng» được nữa. Cả hai bên cần gấp rút tung hết chứng cứ sớm phân thắng bại. Yêu cầu hai ông dân

biểu, nếu có những bằng chứng tham nhũng về thí cử, nên sớm trưng ra hết, để sớm hạ gục những con hạm giáo dục. Nhược bằng không có bằng cứ, thì rút lại ngay lời tố cáo. Đừng tưởng cứ mang cái nhãn «bất khả xâm phạm», rồi cứ việc tố ầu không cần đề ý tới những hậu quả tai hại. Ngược lại, phía ông Tổng Thơ, không thể cứ ngồi một chỗ để «muốn có những bằng chứng xác thực». Bị tố ăn bần, các ông hãy điều tra gấp. Nếu có thật, phải hủy bỏ toàn thể kết quả kỳ thi, để tổ chức thi lại. Nếu cho rằng bị tố oan, phải thách thức đối phương trưng bằng cứ. Nếu đối phương trưng được, phải từ chức cho sớm. Nếu đối phương không trưng được, cũng phải hô hoán lên cho mọi người được biết, và cho bọn trẻ yên lòng. Nhất là đề những kẻ thí cử rớt không nghĩ rằng họ rớt không phải vì ít học, mà vì ít tiền.

Sau phát cháy túi đợt nhì có nên giải tán Quốc Hội không?

Hơn hai tháng trước, trong phát phúc nghị đầu tiên của nền lập pháp đệ nhị Cộng Hòa. Lương Viện Quốc Hội đã thua cháy túi. Đó là vụ phúc nghị về luật Tổng Động Viên. Hành Pháp đi năm nước, Lập Pháp thua cả năm. Một vụ thua cháy túi quá thế thảm. Nguyên do của vụ thất bại này, là vì một số động nghị Sĩ và Dân Biểu, không hiểu vì lý do gì, đã bỏ phòng họp đi chơi, nên dù tất cả những người chịu khó đi họp, có bỏ thăm chống Hành Pháp, thì Hành Pháp vẫn được Theo Hiến Pháp khi phúc nghị, Quốc Hội phải có quá bán thăm chống, mới bác bỏ được qua điềm của Hành Pháp. Tổng số Thượng Sĩ và Hạ Sĩ hiện nay là 194, nên phải có ít nhất 98 thăm mới «hạ» được Hành Pháp.

Sau phát thua thế thảm kể trên, nhiều người đã bỏ phiếu bầu ra Quốc Hội chửi rủa thậm tệ. Vì khi ứng cử, dựa vào cũng ngoác mồm ra bảo là nếu đắc cử, sẽ tranh đấu hết mình cho dân cho nước. Nhưng khi đắc cử rồi, chỉ có mỗi một việc đi họp

đều đặn cũng không xong. Khi ứng cử dựa vào cũng vô ngại xưng là đối lập, không khuất phục nhà nước v.v... Nhưng khi cần họp khoáng đại Lương Viện đề «chơi» với nhà nước, thì quá nửa bỏ phòng họp trốn đi chơi, để Hành Pháp thắng về vang.

Người ta tưởng sau phát thua đầu tiên vừa kể, các Thượng Sĩ Hạ Sĩ sẽ sáng mắt ra, và lần sau không dám như vậy nữa. Nhưng mọi người đã lầm. Chó đen giữ mực, những kẻ bê bối vẫn chúng nào tạt ấy, nên trong vụ chơi với Hành Pháp «đợt nhì» vào hôm 30-8 vừa qua, Lương Viện Quốc Hội lại cháy túi lần nữa. Đó là vụ phúc nghị về dự luật tổ chức Tối Cao Pháp Viện. Hành Pháp yêu cầu phúc nghị ba điềm. Lập Pháp thua cả ba. Và lý do bị bại, cũng y hệt như lần trước. Nghĩa là người đi họp quá ít.

Như trên đã nói: muốn hạ Hành Pháp, phải có ít nhất 98 phiếu. Nhưng khi bỏ phiếu trong lần phúc nghị vừa rồi, chỉ có sự hiện diện của 26 Thượng Sĩ và 59 Hạ Sĩ. Dù tất cả những người này đều chống Hành Pháp, thì

NHỮNG VẾT CHÂM Ô NHỤC trên khuôn mặt người Mỹ

Sau vụ Mực Sư King bị ám sát, Chánh Tổng Huê Mỹ Johnson đã nói rằng: «Dù chúng ta có đánh bại được tất cả các kẻ thù, tăng gấp bội sự phong phú của chúng ta, chinh phục được các vì tinh tú mà vẫn để cho sự oát bình đẳng tồn tại trong vấn đề này (kỳ thị màu da) thì chúng ta phải tự coi như vẫn thất bại với tư cách là một dân tộc và một quốc gia».

Mặc dầu ông Johnson đã nói năng độc miệng như vậy, nhưng đại hội đảng Dân chủ của ông đã đánh nhau, vật nhau chí chèo chỉ vì vấn đề đen trắng. Sáng ngày 28-8, Đại Hội đảng Dân chủ đã giải tán một phiên họp trong cảnh hỗn loạn, vì tranh nhau cõng ngồi giữa những người trắng và người đen. Một ông Thượng Nghị Sĩ «cột nhà cháy» lãnh đạo một nhóm đại biểu, đã bị các đại biểu thuộc phái «bạch quỷ» đuổi không cho ngồi. Thế là đánh lộn tung bưng. Thật là nhục cho một đại cường quốc, tự coi như mình có bốn phần đem tự do, bình đẳng và trật tự lại cho nhân loại. Nhưng ngay tại đây nước mình vẫn dèch có chuyện tự do bình đẳng giữa dân trắng và dân đen. Đúng là cảnh «việc nhà thì nhác, việc chú bác thì khôn». Chính phủ VN vừa bỏ tù «Tổng Thống khuyến mãi» Trương đình Dzu, ông Phó Tổng Hàm Phay đã kêu gọi «đồng chí trắng của ông đi «tầm quát» các đồng chí đen, chỉ vì tranh chỗ ngồi, vậy có tự do không?

Một chuyện khác cũng xảy ra cho đại hội Dân Chủ, là đảng dúi cui Méo đã làm việc quá hăng say. Có tới mấy chục

thằng nhà báo bị nện bô lê bô cang. Có thằng thờ hất ra chờ ngày châu tồ. Còn nhớ, có lần mấy thằng nhà báo mũi lõ bị đảng dúi cui Giao Chỉ gạt hơi mạnh tay, chúng đã lập kiến nghị, đánh vung vít đi khắp nơi, chửi ầm lên rằng Nam VN đàn áp ký giả. Bây giờ, dúi cui mũi lõ đập lưng ký giả mũi lõ, đáng đời nhé. Đứa nào có tự do, đứa nào đàn áp tự do?

Một vấn đề thứ ba nữa, là sau khi đại hội Dân Chủ bế mạc, nhiều đại biểu đã tiết lộ là họ bị bó buộc bỏ phiếu cho phó Tổng Hàm Phay. Bên Mỹ, thiếu «trưng gửng», mà cũng biết tổ chức bầu cử trong sạch à? Tiến bộ nhì.

Người quân tử bịt mũi mà đọc

KHÔNG AN LƯƠNG THÌ AN CÁI GÌ?

Đạo này, khán giả tivi lại có dịp chứng kiến cái cảnh tự bốc thom để đánh lừa cử tri, với hy vọng lọt vô được nhà hát Tây. Tối thứ Hai 2-9, có 1 ông dờ thối hay đáo để. Ông ta dám bảo rằng nếu đắc cử, sẽ âm tất cả số tiền lương dân biểu hàng tháng, đem về trao lại cho «đồng bào». Thật là thối bết chỗ nói:

— Trước hết, nói bậy như thế là khinh cử tri. Cui cử tri không bằng dựa con nít, nên mới «dụ» người ta đồn phiếu cho mình, sau đó sẽ được chia tiền. Cử tri bầu ra đại diện tại cơ quan Lập pháp để làm luật, để làm việc nước, chứ không phải bầu đại diện để tháng tháng được chia tí tiền cơm.

— Thứ, đến lương dân biểu có mục đích để người đại diện dân có thể sống một cuộc sống xứng đáng, không bần tằn về sinh kế, để tất cả thì giờ làm việc dân (Xem tiếp trang 5)

Ý NGHĨA CỦA MỘT TRÀNG PHÁO TAY

Sáng 27-8 vừa qua, cụ già Nguyễn bá Lương Chủ tịch Hạ viện đã dọa từ chức.

Số là hôm ấy, như rất nhiều hôm khác, cách nhà hát Tây sáng teo, lơ thơ chỉ có vài ba chục ông Hạ Sĩ, còn hàng trăm ông khác vẫn như thường lệ, vắng mặt không lý do, hay vì lý do bận đi kinh lý hoặc thăm quan chúng miệt Chuông Chó!

Vì đã nhiều lần rất cõng bóng hòng kêu gọi đi họp khi đồ ngon

đồ ngọt, lúc đe dọa, nhưng các hạ Sĩ vẫn không thích vác mặt đến nhà hát Tây. Thế là cụ Lương đe sẽ từ chức. Cụ vừa đe xong, liền có một tràng pháo tay hoan hô. Nhưng chẳng ai biết hoan hô cái gì?

Hoan hô cái chuyện đe dọa, hay hoan hô cái chuyện từ chức? Nếu nói đến từ chức mà được hoan hô, thì cụ Lương rất nên hành diện về cái tài làm Chủ tịch của mình.

TIN TỨC... MÌNH

Khi Dân Biểu nước ta đòi bỏ tù Harriman

BON NGUYỄN VĂN MINH
QUÝ VẬT HƠN NGƯỜI

Hôm 30-8 vừa qua, tại Hạ Viện, dân biểu tác giả cái kiến nghị «ngũ đại nư» đòi nói chuyện với Quốc Hội Bắc Việt để tìm hòa bình, đã đe dọa truy tố Đại Sứ Harriman ra tòa.

Thật là sét đánh ngang đầu. Ông Harriman có khôn hồn, nên đem ngay mấy triệu đơn xanh đơn đỏ mà lo lót khắp nơi, nếu không, phen này thế nào cũng rú tù!

Nhân chuyện ông dân biểu trên, đòi truy tố ông Harriman, người ta bèn nhớ rằng đầu tháng trước, sau vụ lộn xộn ở Cam Ranh, một dân biểu cũng đã đòi truy tố các lính Mỹ bẻ gối ra tòa.

Thằng ký giả Ma Tật của bốn báo Nọc Độc nó kể rằng: Vì dân biểu đòi tố lính Mỹ ra tòa, nên hôm nó theo phái đoàn điều tra ra Cam Ranh, nó đã đem chuyện này phỏng vấn một thằng lính Mỹ. Nhưng thằng Mỹ không biết tiếng Việt, còn nó thì không biết tiếng Mỹ. Thế là nó liền vẽ một cái vành móng ngựa, chỉ vào đấy, rồi lại chỉ vào ngực thằng Mỹ, ra dấu hỏi. Thằng Mỹ trả lời bằng cách cười nít quần, rồi vạch chim ra. Ma Tật thấy bần,

nên bỏ đi. Sau đó, nhờ chứng kiến hai thằng bé chửi nhau, rồi vạch chim thách nhau «ăn giá», thằng Ma Tật mới hiểu câu trả lời của thằng lính Mỹ.

Ma Tật ức lắm, bèn đi kiểm một luật gia mà hỏi, thì được trả lời: Mình đòi bỏ tù nó, mà nó ra hiệu, bảo mình «ăn giá» cho nó, là đúng lắm. Vì theo hiệp ước ngũ phương ký vào năm 1953, lính Mỹ và công chức đặc quyền như nhân viên ngoại giao, mình không có quyền kiện hay bỏ tù nó. Cách đây ba năm số dĩ tòa Việt Nam có quyền xét xử và bỏ tù thằng Mỹ đã tình cái tên là Kimball, về tội giết cô Hải, là vì Quốc Hội Mỹ thoả thuận đặc quyền của nó, và đồng ý cho ta xử, ta mới được quyền xử.

Có người hỏi thằng Ma Tật xem có định sang Tây phỏng vấn ông Harriman không. Nó bảo không, năm nay ông ta đã trên tám chục tuổi. Nếu ông ấy oát chược máng Mỹ ở Cam Ranh vạch cái chim già này đòi ra thì ghê lắm. Kinh thầy mờ.

CÁC QUAN LỚN BIẾT CHUYỆN NÀY CHƯA?

Theo sự tiết lộ mới đây của một ký giả, thì nghĩa quân và cán bộ XDNT tại một đồn hẻo lánh họ, vì được phát súng quá tệ, nên đã phải nhia ăn, lấy tiền mua súng của Mỹ để đánh giặc. Giá một khẩu M 79 với 50 viên đạn là 10.000đ. Một khẩu AR15 là 400đ. Tất nhiên các anh em này chẳng dư giả gì. Nhưng thà đói mà có súng tốt, thì cái mạng còn. No mà ôm súng cả là tềng thì dễ đi đứt lắm.

Nhưng các quan to súng ngắn, và các ngài chuyên chống Cộng bằng mồm ở Quốc hội đã biết chuyện trên chưa? Nếu chưa biết thì... chẳng nên biết. Mà biết rồi thì cũng nên... là luôn đi cho nó nhẹ mình nhẹ mảy!

Còn nhớ, cách đây ít lâu, ông Hăm Phay, Phó Tổng Huê Mỹ đã có lần thú nhận là súng ống vũ trang cho binh đội VN toàn là loại lấy ra từ trong... Viện bảo tàng. Trong khi ấy, bọn Cộng Sản lại phát cho những con thiếu thốn của chúng những thứ vũ khí mới nhất, tối tân nhất như B.40, B.41, AK.47, AK.50, AK.54, AK.66, v.v.

Điều thế thảm hơn cả là các quan Mỹ chỉ phát súng vút đi

cho VN đánh giặc, rồi mấy thằng nhà báo Mỹ kêu um lên là lính VN đánh giặc tội.

Hãy cứ thử vô trang những thứ khí giới tối tân nhất cho lính VN, rồi xem mèo nào cắn mỉu nào?

Nói ra thì bảo là chống Mỹ. Nhưng không nói ra, nó tức anh ách, không chịu được.

Sau phát cháy túi đọt Nhì có nên giải tán Q.H. không?

(TIẾP THEO TRANG 4)

tổn xương máu lập ra một đội ban. Sau gần năm trời tập luyện, lãnh mấy trăm triệu trợ cấp, nhưng ra quân đấu hai trận, thì thua cả hai. Lần thứ nhất ở bàn không gỡ. Lần thứ nhì ba bàn không gỡ. Với một thành tích «lộn ruột» như vậy, tránh sao khỏi xảy ra một sự nổi giận trong dân chúng?

Từ chỗ nổi giận, người dân đã phải tự đặt câu hỏi: Một Quốc Hội với những thành tích như vậy, có nên tồn tại nữa không? Hay nên giải tán để bầu

Theo một nguồn tin của hãng thông tấn AP đánh đi từ Hương Cảng hôm 27 tháng 8 vừa qua thì có chừng 200 dân Trung Cộng đi trên 19 chiếc thuyền, trốn khỏi lục địa để tới Hương Cảng, nhưng nhà cầm quyền ở đây không cho, đuổi trở lại lục địa.

Tuy là mầu tin ngắn tầm thường nhưng nó chứng tỏ cái sự dã man lịch kỷ của đám thực dân Hồng Mao ở Hương Cảng.

Dân Anh vốn tự kiêu là văn minh nhân đạo nhất thế giới nhiều hội bảo vệ súc vật hơn hội bảo vệ người. Vì thế, mới coi người da vàng không giá trị bằng con chó. Thoát được nanh vuốt của bọn Trung Cộng đâu phải dễ, thế mà nó đuổi người ta trở lại địa ngục trần gian, sao có loài người dã man như vậy? Loài người sẵn sàng bảo vệ c.ó, và sẵn sàng đẩy người ta vào chỗ chết.

Tin giờ chót: Chính quyền Hương Cảng đã cho đám người trên bị nạn rồi. Có thể chứ.

bóc thời

(Tiếp theo trang 4)

việc nước. Lương dân biểu để dân biểu sống đảng hàng, chứ không phải để phát cho dân. Hơn nữa, nếu dân biểu âm cá số lương chia cho dân, rồi ăn đất à? Hay đi làm áp phe, hoặc «bán linh hồn» cho kẻ khác?

Ăn nói như vậy mà dám vạch mặt ra ứng cử, liều thật.

Vấn trong buổi tối kể trên, còn có một ông khác, cũng hay đáo để. Ông này tự xưng thuộc đảng dùi cui, mặc com lê, nhưng đeo một cụm huy chương ở ngực bên... trái. Và mở đầu câu chuyện bằng cách giơ tay... trái lên thế, y như khi đứng trước vành móng ngựa. Khi chấm dứt, ông ta cũng dùng tay trái khua loạn mấy vòng.

Câu Trời khấn Phật để các «mừng» kẻ trên lọt vô được Hạ Viện, để giúp vui cho bà con Thủ Đả.

Ba báo ngủm củ tỏi chỉ vì thiếu thông minh

Ngày 3 tháng 9, Bộ Thông Tin lại ra thông cáo mượn tạm giấy phép của ba tờ nhật báo. Hai tờ bằng tiếng Giao Chi, một tờ tiếng Mèo.

Cái tôi tây đình khiến thêm ba tờ ngủm củ tỏi cùng một lúc, là đã đấng lại một nguồn tin của đại diện hãng AP đánh đi từ Saigon. Theo đó thì Bác Hương vừa đệ trình Tổng Thống một hồ sơ gồm tới hàng chục cái đầu tham những cỡ bự.

Mấy thằng nhà báo đợi Bác Hương đập đầu tham những mãi. Nay vợ được nguồn tin AP, tưởng Bác đã đập trúng đầu, nên vội loan tin, không thêm kiểm chứng, thế là lăn đùng ra mà ngủm củ tỏi.

Nói cho ngay, ba báo bị đóng cửa là đáng lắm. Cái điều kiện đầu tiên để c. thể làm báo, là thông minh. Ba báo đấng lại nguồn tin của AP đã chứng tỏ không có một chút thông minh nào, chẳng

xứng đáng làm báo. Đóng cửa là phải.

Nếu thông minh một chút xíu thì chẳng cần kiểm chứng cũng biết ngay nguồn tin AP vô căn cứ. Vì nguồn tin AP nói rằng Bác Hương trình Tổng Thống hồ sơ nhiều ông tham những. Nhưng từ khi Bác Hương thành lập Ủy Ban Bài trừ tham nhũng từ trung ương tới địa phương, thì có bao nhiêu ông đầu như đầu bọ, đầu nha, đầu tinh, đầu quận, đầu đã biến thành các ông đứng đầu trong Ủy ban bài trừ tham nhũng. Như vậy, làm gì có ông đầu tham những. Chẳng lẽ đầu điệt tham nhũng kiểm đầu tham những? thật là vô lý.

Sự việc dân dị như thế mà khôn suy ra, về nhắm mắt đấng lại tin ngoại quốc. Bị đóng cửa là đúng lắm. Chẳng ai thêm bênh vực những kẻ làm báo mà kém thông minh.

ÀU DÀI HƠI bây giờ ông ở đâu?

Thế là «Tổng Thống xóa bỏ bom đạn» có biệt danh Âu Dài Hơi đã đem cả gia đình gồm một vợ 3 con qua sanh sống yên lành bên xứ Huê Mỹ.

Ông Âu Dài Hơi, nhà kinh tế số dách của nước Giao Chi, đã có tài làm cho giá vàng rế bằng giá gạo, giúp dân ta có gạo Mỹ ăn thay gạo ta, có xe Honda đi thay xe đạp, và có heo đồng lạnh thay heo bốn xứ.

Ông Âu Dài Hơi cũng là một Tổng Trưởng được ông chủ tịch râu kẽm trao cho hàng đồng đặc quyền. Nhưng sau đó thì ông râu kẽm lại hoán lên rằng «hắn là thằng điên». Chẳng hiểu hắn điên từ trước, trong khi hay sau khi làm Tổng Trưởng. Nếu điên từ trước thì đúng là chuyện điên. Nếu điên trong khi hay sau khi làm Tổng Trưởng, thì hẳn là ai?

Ông Âu Dài Hơi đã ra ứng

cử Tổng Thống Giao Chi, ăn nói thiết tha lắm. Làm như có thể chết vì, và chết cho đất nước này. Nhưng cũng may, cái Quốc Hội lưu xứ đã làm được một việc duy nhất không lưu xứ, là gat mẹ nó tên ông Âu ra khỏi bang phong thần.

Ông Âu rất tha thiết với dân tộc, với nền độc lập, nhưng khi ông Sáu Lèo mới mời ông tới hỏi thăm sức khỏe, ông đã vội báo cho tất cả ký giả ngoại quốc ở Sài Gòn. Giống hệt như con nít mét mẹ.

Ông Âu từng tỏ ra đau khổ cho đất nước đầy đau khổ này. Nhưng bây giờ, trong khi thằng dân vẫn đau khổ, thì ông ăn tiền, đem vợ con sang sống yên ổn bên Huê Mỹ.

Tranh đấu như vậy, chỗ nó tranh đấu cũng được.

TIN VUI

Được hồng thiệp báo tin lễ vu quy cho trường Nữ của anh chị SON ĐIỆP B.V. B.D. là cháu:

Phạm Quỳnh Nga
đẹp duyên cùng cậu
Nguyễn Ngọc Tiến

Lễ cưới sẽ được tổ chức vào ngày 8-9-68 tại Saigon. Chúng tôi xin chia vui cùng anh chị SON ĐIỆP và cầu chúc cho các cháu duyên may phận đẹp

Ô. Bà NGUYỄN-VĂN-MINH

CÀ KÈ DÈ NGÕNG

BUỔI NÓI CHUYỆN VỚI SỨ GIẢ CỦA HUỖNH CỰ

Sau bài viết về Huỳnh Cự, tôi được tiếp một sứ giả, một sứ giả đàn bà mà Huỳnh Cự gửi tới. Lúc đó là hai giờ trưa ngày thứ hai, một ngày mệt mỏi. Căn lầu tòa soạn Con Ong thật nóng, ánh nắng chiếu vào mái tôn nơi cửa sổ, hắt cái nóng như hăm than vào căn phòng nhỏ hẹp. Tôi đang ngồi cời trần, sửa lại bàn viết cho thợ nhà in, thì người nữ sứ giả này gõ cửa bước vào, tự xưng là người Huỳnh Cự sai tới để nói chuyện về bài báo của tôi.

Lúc tôi đang viết những giòng này thì báo Sóng xuất hiện ở báo Bình Minh, vừa tực bản... Tờ báo bị tịch thu, có lẽ vì chữ Sóng lớn quá, còn chữ Bình Minh thì thật bé nhỏ, khiêm nhường. Lửa đốt báo Bình Minh đang bùng cháy, Đảng Dùi Cui đang làm lễ đốt báo của Đảng Sóng. Tôi nghĩ: vậy là mất mẹ nó mấy trăm ngàn đồng.

Tôi cố gắng dành được một tờ. Vào giờ này, tôi chưa có thì giờ đọc báo nên chưa biết trong số báo Sóng Bình Minh bị đốt này, viết những cái gì. Tôi phải ngồi vào bàn viết, tường thuật lại buổi nói chuyện với Sứ giả của Huỳnh Cự.

Người đàn bà, thư ký riêng của Huỳnh Cự, ngồi trên ghế trước mặt tôi. Mở đầu câu chuyện, câu nói đầu tiên của bà sứ giả:

— Thưa ông, bài báo của ông đã làm cho ông Phụ tá buồn...
Tôi phản đối:
— Thưa bà ở đây chúng tôi trọng vấn đề chính danh. Bà muốn nói tới Huỳnh Cự, xin bà cứ nói thẳng tên Huỳnh Cự. Hay nếu bà muốn kính trọng ông «xếp» của bà, bà gọi là ông Huỳnh Cự. Chúng tôi không biết ai là ông phụ tá... Xin lỗi bà, ở đây chúng tôi không biết những danh từ lãnh tụ anh minh, cha già dân tộc, thừa thắng xông lên, chiến thắng ròn rã, đồn dập...
Tôi cố giữ vẻ ôn tồn khi đối thoại, nhưng sao những lời tôi nói vẫn gay gắt. Tôi vẫn có tật như vậy. Khi yêu ai hay ghét ai, sự yêu và ghét ấy; thường lộ ra ngoài về mặt. Tôi đã cố sửa đổi rất nhiều lần, nhưng không thể nào thay đổi được cái tính xấu ấy. Nhiều người đã «phê bình» tôi rằng, chỉ vì đề lộ cá tính lên mặt nhiều quá, mà tôi không thể làm lớn. Tôi đã ghi nhận, nhưng nhiều lúc cũng thấy yêu cái tính xấu ấy, và tự nghĩ mình cũng nên nuôi dưỡng và nâng niu cái tính xấu ấy.

Tôi đã định từ chối buổi đối thoại ngay từ đầu. Vì đối với cơ quan nhà nước, tôi chỉ muốn dùng ngôn ngữ của nhà Mộ Dung Cô Tô, «gây ông lại đập lưng ông», nghĩa là dùng cái thủ tục hành chính nhiều kẻ, để xức xức với ông nhà nước. Ông Phụ tá không bằng lòng bài báo của tôi?... Để làm, xin ông Phụ tá cứ thảo một văn thư, giải thích với báo tôi, đòi những lời cải chính. Rồi chúng tôi cũng sẽ trả lời bằng một văn thư... Đối lại với chữ ký của ông Phụ tá, sẽ có chữ ký của ông chủ tiệm báo tôi...

Tôi nói hăng hái một cách gần như quá khích. Mà quả thực trong đầu tôi đang có một tư tưởng nổi loạn, muốn làm loạn rồi tới khi mỗi một, về với Nhà Nước nhận một

Nhưng tôi đã ngồi tiếp người nữ sứ giả. Với cái thiên tính trời phú cho đàn bà là nói nhiều, bà ta kể về vụ giấy báo mà ông Nguyễn Hữu Thìn, cũng là một hồi chánh viên, đã tố Huỳnh Cự. Bà ta cho biết rằng, vì giấy báo mà một cơ sở Hoa Kỳ tặng cơ quan Chiêu Hồi để in nội san cho riêng hồi chánh viên đọc, không đúng cơ báo, nên Huỳnh Cự đã bán đi... Chỉ vì Huỳnh Cự chưa hiểu nhiều về thủ tục hành chính ở đây. Tôi ngắt lời:

— Thưa bà, một tờ nội san thì cỡ nào chẳng được. Ngay như tờ báo của chúng tôi là một báo bán cho độc giả, không phải là phát không, như tờ báo Chiêu Hồi, mà chúng tôi còn không câu nệ ở khổ báo. Chúng tôi lại còn muốn lớn hơn hay nhỏ hơn cỡ giấy thường, để có thể nổi bật trong một đống báo...

Tôi ngừng ngay lại vì sợ mình ra quá xa đề tài và tốn quá nhiều thì giờ. Tôi trở lại câu chuyện:

— Một ông phụ tá tổng trưởng mà lại không biết đến những thủ tục mua bán sao bà?... Như vậy làm sao mà làm được Phụ tá?

Bà sứ giả phân trần:

— Chức phụ tá Tổng trưởng, không phải là do sự bổ nhiệm của ông Tổng trưởng. Giấy bổ nhiệm ông Huỳnh Cự là do Thủ tướng Nguyễn Văn Lộc ký...

Tôi bàng hoàng sợ hãi... Thì ra, dù có thay Thủ tướng, dù có thay Tổng trưởng, nhưng chức phụ tá Tổng trưởng lúc nào cũng vững như bàn thạch. Huỳnh Cự đã thành một loại chuyên viên Chiêu Hồi, dù cho bao nhiêu chuyên viên biên dân, chỗ của chuyên viên bao giờ cũng vẫn không thể lay chuyển. Tôi nói với bà sứ giả với giọng thật buồn:

— Thưa bà, tôi chỉ mang Huỳnh Cự ra để đối thoại với nhà nước về chuyện quốc sách. Bà cũng biết đó, Bộ Cựu Chiến Binh và Phế Binh của chúng tôi đã bị thu nhỏ lại, dính vào Bộ QP để từ một Bộ «văn nghệ đi xuống», chỉ còn là một Nha. Còn Bộ Chiêu Hồi, lúc trước chỉ là một nhánh tạm gửi của Bộ Thông tin, nay đã được tách rời và «đi lên» thẳng bằng thành một Tổng Bộ. Như vậy, chắc bà cũng thấy một sự chênh lệch giữa Cựu chiến binh, thương phế binh và hồi chánh viên. Chúng tôi gạt bỏ ra ngoài việc ông Bác Sĩ Nguyễn Tấn Hồng là ông Đốc tầu bay... Mà chỉ nhắc nhở nhà nước hãy nghĩ tới những người đã mang cả cuộc đời mình ra chiến đấu với Cộng Sản. Bà có bao giờ được thấy một thương phế binh làm phụ tá cho ông Tổng Trưởng Bộ Cựu Chiến Binh và Phế Binh chưa?... Hay là bà chỉ thấy hình ảnh vất vưởng, thảm hại của những người đã mang một phần thân hình và tuổi xanh để bảo vệ xứ sở này...

Tôi nói hăng hái một cách gần như quá khích. Mà quả thực trong đầu tôi đang có một tư tưởng nổi loạn, muốn làm loạn rồi tới khi mỗi một, về với Nhà Nước nhận một

chức lớn. Tôi vừa đọc được tin trên các nhật báo, loan tin sẽ đưa các thương phế binh đi lập nghiệp tại các trại Nông Súc. Chưa bao giờ cái hình ảnh người thương binh của Phạm Duy lại trơ trẽn và vô duyên đến thế... «Ngày trở về, có anh thương binh chống nạng cây bừa...» Tôi muốn thốt lên vài ba lời cay đắng về sự «chống nạng cây bừa»!... Còn đủ chân, đủ tay, việc cây bừa đã là một công việc nặng nhọc. Chống nạng xuống bùn rồi rút lên để theo kịp bước «con trâu xanh», chắc chỉ cần hai ngày cũng đủ để cho người thương binh «kênh» một phát rất ngoạn mục.

Tôi nói thẳng với bà sứ giả rằng, Huỳnh Cự không là cái thứ gì, để chúng tôi mang ra làm đối tượng. Chúng tôi chỉ trách cái quốc sách đề cho tôi, những người bạn tôi, những người đã chiến đấu gần hai chục năm nay, còn có tinh thần tiếp tục chiến đấu. Cuộc chiến tranh này không phải chấm dứt hôm nay, ngày mai... Chúng tôi muốn có một kẻ thù xứng đáng, chứ không muốn kết bạn với những kẻ hèn. Chúng tôi khổ nhiều rồi... Cả đời tôi, không bao giờ tôi quên được hình ảnh người bạn chết vì mả tấu, bị chém bay một mảng sọ đặng sau, óc chảy ra hết để cái khuôn mặt đấng trước, nhìn như chiếc mặt nạ... Những tiếng khóc của người vợ, người mẹ, của những đứa con thơ dại, bắt buộc nhà nước hãy nghĩ tới những kẻ có công với đất nước này.

Còn đề Huỳnh Cự ngồi ở cái ghế đó, còn là cái gai, cái bàn chống trên đường đi của chúng tôi

Bà sứ giả bảo tôi:

— Tôi nghĩ rằng sự dùng ông Huỳnh Cự ở Bộ Chiêu Hồi chỉ là vấn đề giai đoạn. Khi không còn Cộng Sản ở đất nước này thì tất nhiên là không còn Bộ Chiêu Hồi, và không còn Bộ Chiêu Hồi thì tất nhiên là không có ông Huỳnh Cự...

Tôi mỉm cười nghĩ tới một giấc mơ đẹp... Không còn Cộng Sản trên đất nước này thì sẽ không còn Huỳnh Cự. Nhưng tôi lại thấy nao nao... Liệu sau này, lúc không còn Cộng Sản, chúng tôi, những người lính chiến đấu để diệt hết Cộng Sản, có được một chỗ nào nhàn hạ mà an hưởng thái bình hay không. Tôi nhớ tới hai câu thơ cổ:

«Chim muông đã hết, cung tên bỏ xỏ,
«Cáo thỏ hết rồi, chó săn cũng tiêu.

Tôi tiễn bà sứ giả ra về. Thưa bà, bà là sứ giả của Huỳnh Cự, nhưng bà đáng yêu lắm. Dù rằng tôi thấy ở bàn tay mặt (?) của bà có đeo chiếc nhẫn «ma dê»...

ĐỀ HỨC CÀN

BỚ CÁC NGHIỆP ĐOÀN CẦM BÚT

□ SỨC VOI

Đùng một phát, cái gọi là Nghiệp đoàn ký rả của anh Hai, đang trùm mền ngủ kỹ từ mấy năm nay, bỗng dưng tốc dậy ra thông cáo kêu gọi đoàn viên mau mau đi đòi thẻ để còn lãnh «Cây Mùa Thu» cho các tí nhau!

Thì ra cái «Nghiệp chương» này ra đời chỉ cốt để đi lo ba cái Cây Mùa Thu, Mùa Xuân, Mùa Đông, Mùa Hè, kỳ dư mấy tháng viết mướn dói rách ra sao, bị bác lột thế nào, nghề nghiệp có được cái tiền chãng, các quan «Nghiệp» có thêm biết đến, hay là có biết cũng, mặc xác chúng bay, đứa nào có thân đứa ấy lo, các ông là quan, các ông còn bận công việc Nhà Nước, hơi đâu săn sóc cho mấy thằng đoàn viên khổ rách áo ôm!

Mà đúng thật, nhân danh là quan «Nghiệp» đi công trước công sau của Nhà Nước để dành, có ngày ơn trên mưa móc phát cho cái măng xết, có phải là từ chân viết mướn nhảy vọt lên hàng ông bà chủ báo, le biết bao! Chứ còn mấy tên ký rả quèn, chúng nó sinh ư nghệ, tất nhiên là phải từ ư nghệ, chúng nó nhảy vô cái nghề này là chúng đã biết trước sẽ bị dói rách rồi, cần gì phải tìm cách tranh đấu cho quyền lợi của chúng nữa, phí công vô ích!

Phải thế hôn, anh Hai và com ba nhi?

Có điều nữa đáng nói là mấy năm trước «Nghiệp chương» đòi thẻ là cốt cho đoàn viên tới dự Đại Hội và để bề kiểm soát, nhưng năm nay ở bên Mỹ các đảng Cộng Hòa, Dân Chủ người ta Đại Hội xôm quá rồi, «Nghiệp chương» của mình có bày vẽ ra cũng không bèn gót nổi, chỉ bằng khôi cần đại, tiêu nữa, mà cứ việc đi quyền góp «Cây Bốn Mùa» đem về chia chác cho nhau, thế cũng là hoạt động quá trời rồi còn gì!

Và lại, khôi cần phải đại, tiêu cho lòi thối, vì Hiến Pháp «bí mật» của «Nghiệp chương» đã quy định cho anh Hai được làm chủ tịch muôn năm giống như ông Su-cac-nô ở bên Nam Dương rồi, vậy trong khi giới cầm bút Giao Chỉ chưa có được một Su-hác-tô, thiết tưởng cũng chẳng cần phải họp hành bầu bán cho tốn phiếu, ai có phiếu thích đi bầu, thì cứ việc bỏ cho ông Hum-phơ-rây, hay ông Ních-xông, có phải lý thú hơn không?

Nhân nói đến cái «Nghiệp chương» của anh Hai, có lẽ cũng nên là lướt vài đường với «Nghiệp dĩ» của anh Nguyễn Năng. Với dân viết mướn, nội một cái

«Nghiệp chương» của anh Hai cũng đã chường tai gai mắt rồi, vậy mà anh Nguyễn Năng và «băng» của anh lại còn bày đặt thêm một cái «Nghiệp dĩ», để cho đất nước thế thâm này đã «chia đôi» lại càng «chia đôi» thêm, y như cái cảnh đã có «Ấn Quang» lại còn cho ra lò thêm «Việt Nam Quốc Tự»!

Mà phải chỉ «Nghiệp dĩ» làm nên cơn cháo cho anh em nhờ, thì cũng được đi! Khốn khổ khốn nạn thay, bên tên «Nghiệp chương» ngủ khì, bên ni «Nghiệp dĩ» cũng ngủ khì, chung quy chỉ có mấy tháng khổ rách áo ôm là thức, thức để xem các quan ngủ, và cứ chờ đến ngày đến tháng các quan ngồng đầu dậy, cục cựa tí xem sao!

Lúc này phong trào hòa đàm đang lên mạnh: Mỹ-BV hòa đàm ở Ba Lê, Nga-Tiệp hòa đàm ở Mốt Cu, Saigon kêu gọi Hà Nội hòa đàm, VN Quốc Tự kêu gọi Ấn Quang hòa đàm, vậy thì Anh Hai và Anh Nguyễn Năng còn đợi gì không hòa đàm mí nhau để thống nhất giang sơn cầm bút về một mối đặng bề tiến hành đại sự lo cho nòi com nòi cháo của anh em khỏi bị đập bể bát từ, tí dụ như trường hợp báo Sống bị chết tức chết tươi, báo Thanh Việt chết vì bố mẹ chưa biết nuôi con đã cuồng quýt để bữa để bãi.

Nếu có hòa đàm, thiết tưởng cũng nên tổng hợp kinh nghiệm của Phật Giáo và Giáo Chủ Nho Giáo Ng văn Tự để lập thành một «Giáo Hội Ký Giá Thống Nhất», may ra thành công, anh em ký giá sẽ có vô số đứa được hoãn dịch, khỏi phải tranh nhau xếp hàng A, B, C, D, E, tốn sức lao động bỏ sừ! Nói cho đúng cầm bút cũng có vẻ là một đạo giáo lắm chứ! Bởi vì phần đông những tên đã lờ «đá» cái nghề này rồi là y như mắc ghien, dứt ra không được. Cứ xem như các đạo hữu tiền bối Nam Đình, Trần Tấn Quốc chẳng hạn, đi làm nghề khác dư sức kiếm vì la, xe hơi, ấy thế mà hề bỏ nghề là ngáp sái quai hàm, báo của mình có bị Nhà Nước khai tử cũng lại phải leo đèo vác bút đi viết mướn, biến mình thành một thứ mợ xo ne cầm bút cho đỡ ngứa tay! Nhưng xin nhớ rằng nếu «cầm bút» có thành một Đạo Giáo thì phải rằng mà tìm cho ra! Giáo chủ nào tư cách, chứ nếu lại Giáo chủ Anh Hai thì chắc chắn không hơn gì Giáo chủ Nguyễn văn Tự, và Đạo của chúng mình đến thành «Đạo Ngủ» mất, tội nghiệp!

Thắc mắc của CON ONG về đại diện VNCH tại Phi-Luật-Tân

Theo thủ tục bang giao quốc tế, người được công nhận là Đại sứ phải có sắc thư ủy nhiệm là đại diện của một nước, trình cho vị nguyên thủ nước khác. Điều 59 Hiến Pháp VNCH cũng ghi định rằng Tổng Thống bổ nhiệm với sự chấp thuận của Thượng Nghị Viện các Trưởng nhiệm sở ngoại giao... Đó là căn bản pháp lý phải có của một Đại sứ.

Ông Đại sứ VN tại Phi Luật Tân trước kia đã cáo biệt Phi để về nước tham gia Nội các Nguyễn văn Lộc. Chức vụ Đại sứ đã chấm dứt vào thời gian này vì:

1.- Chấp nhận Nội các Nguyễn văn Lộc (trong đó ông là Thứ Trưởng một Bộ) mặc nhiên Tổng Thống đã chấp thuận cho ông từ chức Đại sứ.

2.- Ông già từ Phi về VN không phải để dưỡng bệnh, để tham khảo ý kiến, mà chính là để giữ một chức vụ khác tại quốc nội.

Nhiệm kỳ thứ 2 của ông tại Phi (tái khởi sau ngày Nội các Nguyễn-văn-Lộc rút lui) đang là mối băn khoăn lớn lao trong dư luận:

«Với Việt Nam»: Nếu không phải là sự quên sót luật pháp của Đảng trách nhiệm thì đây là một thủ đoạn ngoan cố vì chính trị xói thịt, là một mảnh lợi nhập nhằng hạ cấp để qua mặt Quốc hội và cả Tổng Thống (không có sự chấp thuận của Quốc hội và Sắc thư của Tổng Thống). Vậy ai đã che chở cho ông nhảy dù sang ăn năm tại Phi, hay ông có trình sắc thư mới đây, nhằm lúc tối trời nên các hãng thông tấn, báo chí trong ngoài không hay biết, hoặc điều 59 Hiến Pháp VNCH đã sửa đổi, hay VN đơn phương đứng ngoài luật lệ bang giao quốc tế hay chưa biết luật đó???

«Đối với Phi Luật Tân»: «Phi sắc thư ủy nhiệm bất thành Đại sứ», do đó ông không có căn bản pháp lý để là Đại sứ, không lấy tư cách gì để tiếp tục đại diện cho Việt Nam trước quốc dân Phi Luật Tân.

Mọi người, nhất là dân Saigon đều rõ như ban ngày rằng, chính Cabot Lott đại nhân thước tám, đi sứ sang đất Giao chỉ nhỏ bé này trước sau hai lần, đều biết phép lạng, tình nước, Sắc thư ủy nhiệm trong một buổi lễ long trọng với sự làm chứng đông đủ của quan trên quan dưới.

Phải chăng Đảng ngoại giao quên soi gương bắt chước đàn anh?

VI TRÙNG ĐỘC

CON ONG VO VE KHẮP NƠI

HÃY «TỐP» LẠI MẤY ÔNG THỢ «TỐ»

Mấy trò «tờ khò» đang được mùa ghê gớm. Các quan Nghị tổ «thiếu tá làm ma có bắt gái nẹp Mèo», rồi lại đến «PRU xiết cổ chết người» và mới đây, lại có thêm vụ đồng trời «2 đại tá đầu tỉnh Đà Nẵng» húc nhau túi bụi.

Kề ra sự thật có thể còn thậm não hơn thế nữa... Nhưng, xin «can» các ông Nghị chỉ thích «tổ»... cho khoái khẩu, bắt kẻ hậu quả... sẽ làm cho anh em lính chiến ngao ngán. Khi đang sống chết tại trận địa... mà vô được tờ báo đọc những vụ dơ dáy đó... của các Quan To thì còn tình thần đâu mà đánh đấm Cộng Sản.

CHUYỆN CÁC BÀ LỚN

Có 1 buổi sáng đẹp trời nọ một bà Quan Năm phu nhân của đại tá Tổng Cảnh sát tới thăm bà đại tá

Phạm Anh, cựu đầu tỉnh Long An và nguyên thứ ủy Chiêu Hồi. (hề rồi thỉnh linh có bà Thiếu Tá H... nhào vô. Và bà Thiếu Tá này xin phép được «nói thăm» với bà đại tá Hai.

Bà thiếu tá ấy đã «thì thăm» rằng: «Xin bà đại tá nói giúp với phu quân cho cô Tuy ở lại Gia định sẽ có... một sự nẹp 5 triệu.»

Bà Đại tá Hai bèn «báo cáo» lại cho ông đại tá Hai và... bà thiếu tá H. bị mời lên hỏi cung.

Cuối cùng là có tin cho biết «Đại tá Hai truy tố Cô Tuy toan hối lộ 5...»

Trên đây là một cái tin chạy 4 cột, của 1 tờ báo 8 trang ở thủ đô ra ngày 29-8-68. Câu chuyện hối lộ 5 triệu được ngồi ghế Cô Gia Định — Có thật hay còn bí ẩn gì — ở đây xin miễn bàn.

Điều mà Con Ong muốn trình cả nước biết là «Vai trò của mấy Bà Lớn quá tình rất quan trọng ở xứ Giao Chỉ này...»

«Lệnh ông không bằng công bà». Khi nghe qua diễn tiến vụ trên người ta không khỏi ngao ngán vì... tất cả mọi tệ đoan bị thâm của đất nước nát bấy này, đều nằm trong bàn tay mấy Bà quyết định.

ÔNG CÒ QUẬN 3 ĐẠI BỐ KỶ BÈO

Tuần này các sòng kỳ bèo ở thủ đô bị đại bố toi bời. M

sòng nổi tiếng của các tay trùm kỳ bèo ở Trương Minh Giảng đã bị cớm quận 3 vô tội vạ.

Câu chuyện bắt sòng bạc... xét ra chưa quan trọng bằng... vầu để tìm cho ra, «xếp hữu quyền nào?» đã che chở án tiền thàng của các câu sòng.

Vì mỗi sòng hoạt động đều có các xếp đeo chó lừa phụ trách về mặt an ninh. Do đó... nếu quả thật ông Cò Quận 3 muốn diệt kỳ bèo thì phải nhổ tận gốc, tức moi cho kỳ được mấy ông kẹ nào đứng ra bao bọc cho sòng bạc...

VÀ QUÉT CẢ TIỀN ÔNG

Xong xong với chiến dịch tổng quét «kỳ bèo» ở quận 3, còn... cả trận đột-kích vô các động hít tờ phe. Riêng trong ngày 28-8 có tới 20 tiệm hít bị quét dọn. Trong đó có cả động của nhà văn Ng mạnh Cẩn...

Dù sao Con Ong... cũng đánh bạo đề nghị ông Cò Quận 3, dành mọi sự đặc biệt cho giới ký giả... Vì nghiệp chương đã cầm bút là phải biết ngậm mực tàu. Xin các xếp «phủ lít» nói tay cho anh em nhờ...

NÀ CẦU
cầm trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

TỪ SỰ HỒ HÊN CỦA CHU TỬ...

Làm báo ở Giao Chỉ có số Khi nào trời cho ăn thì báo chà ra cái cục kít gì, vẫn bán chạy như tôm tươi. Nhưng khi nào trời ghét, trời cóc chịu nổi cái thái độ ngông nghênh, trịch thượng của kẻ gặp thời thì kẻ như đã... tới số. Ông Chu Tử là một ông chủ báo đã tới số mặc sơ mi gỗ. Đáng lẽ, người như ông phải hiểu luật tuần hoàn của tạo hóa, phải biết đóng vai Cầu Tiên trong hoàn cảnh hôm nay, phải biết khiêm tốn, xuống nước sau phù dâng và oán thù lên thủ tướng. Để chờ dịp vùng lên. Khốn nỗi, ông Chu Tử lại bốc đồng, thích nghe những lời bới thối của hai thằng nhóc nên cái sự nghiệp làm báo và giấc mộng «báo phiệt» của ông nó đã phiêu diêu miên cực lạc. Chỉ cần bình tĩnh một chút, «gậm một khối căm hờn trong cũi sắt» ít lâu, mượn tờ Bình Minh đang lấy chỗ cho anh em đỡ đói rách (nếu không muốn quân phân tài sản), nhún như con chi chi, giả vờ sám hối, «ân hận» chừng ba tháng, nhật báo Sống và tuần báo Sống, chắc chắn, sẽ được tục bản. Bấy giờ ta sẽ huyênh hoang, nói phét sau.

Ông Chu Tử đã hung hăng con bọ xít ngay ở Bình Minh số Forrent thứ 1. Người ta nghĩ rằng tờ Bình Minh là nơi để ông Chu Tử trú ẩn thì chứ không phải là nơi ông bỏ vốn nuôi anh em để chờ cơ hội phục hưng Sống. Sự hung hăng ấy sẽ còn gây cho ông Chu Tử nhiều phiền phức, ngoài việc bị thu hồi nghị định tờ Bình Minh. Có thể, ông Chu Tử sẽ bị truy tố ra tòa án mất trắng, bị tù. Căn cứ vào thông cáo tịch thu Bình Minh số Forrent bộ mới, người ta phỏng chừng nhà nước tác giăng nỗi giận ông Chu Tử lắm. Chỉ cần hó hênh một chút, đại sự hỏng bét.

... ĐẾN QUYẾT ĐỊNH HỢP THỜI CỦA BỘ THÔNG TIN

Bộ Thông tin có phản ứng rất nhanh. (Khi người ta đã đề phòng thì nhanh là... nghề mỏm mòi lỵ.) Không ai dám phản đối Bộ vụ này. Vì nó bay bướm quá. Nó nhằm chặn đứng những anh chủ báo i tờ rít nghề nghiệp chỉ làm le cho mượn mạng sét. Rồi đây, khối anh chủ nhiệm đã được cấp mạng sét sẽ ô tô ma tích trả mạng sét Bộ. Không ai dám mượn mạng sét của các anh nữa. Bộ Thông tin đã khạc một bãi đờm vào mặt những thằng ngứa nghề, ti toe làm chủ báo, ti toe ăn ké cái đệ tứ quyền. Ông Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn lãnh lủ cái tát tai của Bộ Thông tin. Sự nghiệp báo chí của ông vốn đã lu mờ, nay nhờ ông Chu Tử, nó «một phút huy hoàng rồi sụp đổ». Ông Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn không đủ cái khả năng làm chết Bình Minh. Phải nhờ ông Chu Tử làm giùm sau khi đã được uống nước đường... Mạnh thường Quân.

Như thế cũng tốt đẹp chán. Sự cuộc tình duyên giữa ông Chu Tử và ông Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn nó cũ cưa và đi đến chỗ ông Chu Tử phải chửi «tiên sư cha đả nào cho mượn mạng sét» rồi mới tịch. Thì thế thâm vô cùng. Kết luận: Nghị định thu hồi giấy phép xuất bản Bình Minh là nghị định tốt, cho ông Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn. Ông tổng trưởng Tôn Thấn Thiện, từ Ma ní sắp về, sẽ hoan hi lắm. Chắc chắn ông sẽ gắn lên ngực ông đồng lý một cái tâm lý chiến bội tình!

NHẬN VỢ LÀ VỢ THẮNG VÂN

Đọc nhật báo Công Luận, thấy mông xừ Clyde W... Bauer, giám đốc hãng Civil Air Transport ở Giao Chỉ, gửi văn thư «kê» bạn Thương Sinh «vụng về» chỉ vì anh giám đốc một hãng hàng không dân sự nọ có máu «thuộc địa», dở thói một cách vô lối. Trên mục Vịt Giao Chỉ do Thương Sinh phụ trách, anh ta bảo «Sài Gòn tắm hơi ở CAT, cắt tóc ở CAT đường Tự Do đã dời và rẻ hơn ở Tokyo», thế là anh Mèo Bauer ngu xuẩn, tự tôn cho rằng Thương Sinh xỏ lá kèn hãng máy bay của anh ta viết tắt là CAT. Một chú Mèo chuyên chở mà dám miệt thị nhà báo Giao Chỉ «vụng về» khi nhà báo Giao Chỉ đêch thêm biết tới cái hãng, máy bay của chú thì tóm thật, lợm giọng thật.

Bạn Thương Sinh chobiết trên Công Luận rằng CAT (Con mèo) ở số 59 đường Tự Do là tiệm cắt tóc, tắm hơi, xoa bóp. Chó nó cũng biết. Nhưng mông xừ Clyde W Bauer không biết. Nà Cầu theo rồi bài đáp lễ của Thương Sinh. Thấy yếu quá. Mời hỏi:

— Tại sao cậu từ từ với Mèo thế? Nó chửi vô có mà cậu không dám chửi lại à?

Thương Sinh đáp:
— Tao sắp đi xa, sợ chửi nặng... thất đức, nhờ mấy bay rớt thì bỏ mẹ. Nói cho đúng, tao chửi kỹ lắm. Ông bạn Lê Hiền ông ấy hiền quá, ông ấy sửa bỏ nó hết.

Thương Sinh bèn kể đầu đuôi. Rằng, khi đọc văn thư đòi cải chính của mông xừ Clyde, anh ta gọi điện thoại lại hãng CAT, chú ý chính cái thằng bồi Mỹ nào đó đã thảo bức thư quá ngu dốt vì nó tưởng trên thế giới chỉ có CAT nhà nó thôi. Và CAT thì phải hiểu là Civil Air Transport. Nhưng Thương Sinh gặp mấy em làm ở C.A.T. Mấy em này xác xược hỏi anh ta «có biết tiếng Mỹ không». Thế là Thương Sinh cấu sừng, chửi toì bời hoa lá. Hai hôm sau có một ông Giao Chỉ tới dọa mông xừ Clyde sẽ kiện Thương Sinh và bọn bồi của ông Clyde «sẽ không đề yên đâu».

— Thế mà cậu không dạy dỗ chúng nó?

— Tao đi xa mò lỵ.

Nà Cầu thấy ức quá. Bèn lên tiếng đây. Nay mấy em bồi cái ở hãng CAT, các em tưởng người ta xỏ các em làm nghề đâm bốp à? Các em phải vội tâu chủ đề ra cái điều chú ý tới hãng, hy vọng được chủ đền chút «mưa móc». Anh nói chớ các em hay, trong hoàn cảnh nào chẳng nữa, gái đâm bốp vẫn giá trị hơn những đứa đi làm bồi cho Mỹ, nhi nhô ba cái tiếng ngoại quốc tưởng đã là vinh dự lắm. Các anh không đã kích những người làm việc cho Mỹ nhưng mấy đứa ngờ mình làm bồi Mỹ mà vênh vang với người đồng bào nó, chúng nó xứng đáng được liệt vào hạng chó đẻ. Đắt nước chúng ta dơ dáy không phải vì nhiều điểm mà chính vì những tâm hồn bồi bốp.

Riêng ông Clyde, xin khuyên ông một câu: Đừng dở cái giọng thực dân miệt thị nhà báo Giao Chỉ khi nhà báo Giao Chỉ không thêm nhắc nhở gì tới hãng ông. Người ta chỉ nhắc tới hãng ông khi cần tổng kết những chiếc tàu bay của CAT rụng ở các đường bay thôi. Chúng tôi nghèo, đang ướn Cộng Sản, thỉnh thoảng bị các cố vấn quân sự, chính trị át giọng, thỉnh thoảng bị mấy tay chính khứa Mèo xỏ xiên. Chúng tôi căm vì chúng tôi cần nhận viện trợ để chiến thắng Cộng Sản. Nhưng bắt cứ một thằng Mỹ các ké nào chỉ nhằm trục lợi ở nước tôi, không đóng góp cái chố gì cho cuộc chiến đấu của chúng tôi cả mà thích dở giọng cha chú, xin lỗi ông, chúng tôi đêch ngán nó. Nếu nó tới tòa báo Con Ong của chúng tôi dọa nạt, hách dịch, chúng tôi sẽ cho nó một bài học.

Và, Con Ong thách ông kiện đấy, ông giám đốc Clyde W Bauer ạ! Kiện đi đề mà ăn củ khoai. Đã kích thẳng thừng, xuyên tạc, mạ lỵ thì kiện còn gì được. Người ta không thêm nhắc đến mình mà đòi đi kiện thì, tôi tưởng, chỉ có thằng ngu mới vác chiếu hầu tòa, thưa ông Clyde W Bauer. Xin lập lại: Con Ong thách ông kiện đấy. Hãy thử đi xem đó la xanh có đám toạc nổi tâm hồn trí thức chân chính của nước Việt Nam không? Đừng hòng, ông Clyde ạ!

BÁO CHÍ GIAO CHỈ Ở NƯỚC NGOÀI

Bộ Ngoại Giao vừa ra chỉ thị cho các vị đại sứ Việt Nam ở hải ngoại rằng thì là mỗi khi cần phải lên tiếng... ngoại giao đề đánh tan những xuyên tạc, hiểu lầm của người ngoại quốc và Việt kiều, các vị đại sứ cứ ở đó ma tích mà lên tiếng, khỏi cần chờ lệnh của Bộ. Lệnh của Bộ lâu lắm như đi tàu thủy ấy. Đặc biệt mỗi tuần mỗi tòa đại sứ phải xuất bản một ấn bản tin tức Việt Nam. Nếu không thực hiện nổi, các ông tùy viên báo chí hãy sẵn sàng khăn gói qua mượn hỏi hượng. Đồng ý, đồng ý lắm. Nhân đây, Nà Cầu xin lam bàn chuyện báo chí ở nước ngoài. Anh Nguyễn Xuân Nghĩa ở Paris, mới gửi thư về cho Nà Cầu, than rằng, ngày nào anh cũng tới tòa tổng lãnh sự Việt Nam ở Paris đón báo đọc. Có khi cả tuần mới vô được vài tờ Tiền Tuyến, Đồi Thoại cũ mềm. Muốn đọc hết báo chí để biết thêm các khu nh hướng đối lập nhà nước nhưng quanh đi Đồi Thoại, trở lại Tiền Tuyến! Thế là tại «thủ tục hành chánh» phải không?

Trường hợp tờ The Vietnam Inquirer của anh Trần Nhã mới thâm. Tờ tuần báo này có khuynh hướng quốc gia rõ rệt. Nhiều tòa đại sứ phải trích bài quay rô nê ở phân phát tại nước ngoài. Và, dĩ nhiên, không trả bản quyền The Vietnam Inquirer.

Vậy mà Bộ Ngoại Giao, mỗi tuần, mua có hơn mười tờ! Phải chi Bộ mua giùm mỗi tuần vài trăm tờ, trả tiền mặt có phải đẹp không. Vừa giúp The Vietnam Inquirer đỡ cảnh sống dở chết dở, vừa khỏi quay rô nê ở coi nó... nghèo quá đi thôi. Khi Trần Nhã tá oán, tòa đại sứ Mỹ ở Việt Nam đã tới mua mỗi tuần 20 số, trả tiền một năm. Có tờ báo tiếng Anh tốt thế mà Bộ Ngoại Giao không nânz đỡ. Chả lẽ, tiền dư chỉ để sửa nhà cho các ông bực. Như thế, ngoại giao sao mà chẳng nhạt? Ngoại giao là phải biết tung tiền. Càng nhiều càng có lợi. Đừng tung tiền vào... túi thôi.

THỢ XƯƠNG 'S CHIKEN SOUP

Tuần báo Dân Chủ tiên phong rồi nhật báo Tiếng Vang bồi tiếp một chuyện thâm về cái gọi là «giải độc» của quý vị thượng, hạ sĩ cao cả. Chuyện thâm thâm được mở nút lọ mồm thối khi một dấng «giải độc» — còn gọi là giải độc viên — đã ngâm thơ tại trường đại học văn khoa bên Mỹ cho sinh viên Mỹ nghe. Giải độc viên nọ «tao đờn mây đàn» hai câu:

— Gió đưa cành trúc la đà
Tiếng chuông Thiên Mụ canh gà Thọ Xương
Rồi dịch canh gà Thọ Xương sang Mèo văn:
— Thiên Mụ 's Đình văn Khai and Thọ Xương's Chicken soup!

Mặc ơi, bồ giải độc viên nhà ta đã hiểu canh gà là tô miến gà! Thi, có thể, sẽ hiểu tiếng chuông là Đình Văn Khai lắm. Đi giải độc thể là được việc lắm đấy chứ. Ông nghị Huỳnh Văn Cao đồng ý chẳng? Nà Cầu nghe nói, một giải độc viên i tờ rít nọ sang Mã Lai A (nhớ là không bảo đảm đầu) đã ngâm ca dao đều tại khu đèn đỏ (xóm ăn chọi) như sau:

— Ông kia chống gậy lủ đà
Hỏi thăm bà nọ chợ Mu nơi nào
Khi nê, ró thật tào lao
Đi qua phố Rốn thì vào chợ Mu

Các em đượi hoan hô ra rít. Chỉ tiếc giải độc viên nọ không có tiếng Anh để dịch. Nếu dịch được, nên giải độc sẽ có kết quả lớn. Nà Cầu vốn dốt tiếng Anh. Vậy xin hải nội chư quân tử dịch dùm, gửi về Con Ong để làm tài liệu cho các giải độc viên đem ra ngoại quốc!

LŨ CÀY CÁO CỦA ÔNG NĂM HỒ VINH

Dân biểu Võ văn Ba, đơn vị Pleiku, đang la trời như bọng. Chỉ vì ông phan phui vụ hạm gạo ở Pleiku mà nhà ông bị... tặng con dao rựa bén, vợ con ông bị hạch hỏi, hăm dọa đến nỗi phải làm một cuộc lưu vong. Theo báo chí, lũ cày cáo dám ngang ngạnh «chơi» đại diện của dân Pleiku chính là tay chân cũ của ông cựu tỉnh trưởng Pleiku, trung tá Hồ Vinh, người nổi tiếng chơi xe hơi như kếp hát Thành Đước-ngiã là đời xoành xoạch lỗ mỗi lần vài trăm ngàn. Không đi đến đâu-Mông xừ Hồ Vinh hiện đang nằm ẩn hất ở đường Trương Minh Giảng vẫn phom phom xế Peugeot 404 rất hách. Nghe tin tay chân mình «vùng dậy», chắc coi lòng nhà cụ tỉnh trưởng không khỏi có đôi chút xôn x ng.

MỘT NGƯỜI TÊN LÀ LÂM TUẤN LÂM

Trong số 28 ứng cử viên tranh nhau một cái ghế ở đơn vị 2 Sài Gòn tại cuộc bầu cử bộ tức sắp xảy ra, tuần bác Con Ong, «chấm» mông xừ LÂM TUẤN LÂM. Trước hết Lâm Tuấn Lâm là em trai cầu thủ nổi tiếng ở hậu phương Bắc Việt thời kháng chiến: Lâm Tuấn Ngọc Sau hết, Lâm Tuấn Lâm là một cựu quân nhân. Và sau hết nữa, Lâm Tuấn Lâm nhiều xin. Tại sao Con Ong lại chọn một ứng cử viên nhiều xin? Kinh nghiệm đã dạy ta rằng những anh dúi rách vào Hạ viện chỉ lo xuất ngoại, dớp hít và quên bỏ nó tranh đấu. Bởi đời lâu ngày, giờ vô díp thì dớp cho đã thên. Những anh giàu xin, ề hề rồi, nay khoái tiếng tăm Và khoái tiếng tăm nên cần phải tranh đấu ra rít N.ó ngàn Ia bị chửi liền. Nà Cầu quả quyết: nếu dân biểu Trín Quý Phong không phải là tay nhiều xin, ông ta đã đầu hàng bọn điện lực rồi. Cả chục tề, ngon lắm chứ. Vậy đã giàu, khoái tranh đấu, khó «mua» bằng tiền nổi Lâm Tuấn Lâm giàu xin, có học, sĩ quan tốt nghiệp khóa III Thủ Đức, thích tranh đấu, thế rằng không tranh đấu thì Con Ong tha hồ chửi, vậy đồng bào cử tri đơn vị 2 Sài Gòn còn chờ gì mà không dồn phiếu cho một thanh niên thêm tranh đấu.

14-10 CƠ

14 tháng 10 mới là ngày «đầy tuổi tôi» của Con Ong. Ngày đó, Con Ong sẽ gửi tới bạn đọc một số đặc biệt 16 trang. Vẫn 10 tí.

Chủ nhiệm kiêm chủ bút NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở và ngân phiếu đề tên
NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg